

STÊRKA SCIWAN

Kovara
Ciwanan
a Mehane

Tîrmeh 2019
Hejmar: 194

DI SOSYALÎZMÊ DE ISRAR DI MIROVAHIYÊ DE ISRAR E

WIR
WERDEN
DICH
RÄCHEN!*

*Em ê tola te rakin!

Şehid Dilsoz Bahar

Merhaba Güneş'in genç yoldaşları...

Bedenlerini aylarca açlığa yatırarak eşsiz bir direniş ruhu yaratan binlerce yoldaşımız, hamle şehitlerimiz ve analarımız mücadeleleriyle bir zafer kazanmıştır. 8 yıl aradan sonra avukatlar Rêber APO'yla görüşmeye gidebilmişlerdir. Gündemimiz ve hedefimiz her zaman olduğu gibi "Özgür Önderlikle Özgür Kürdistan'da" buluşmaktır. Bu yolda atılan sağlam bir adım olan "Tecridi Kırılım, Faşizmi Yıkılım, Kürdistan'ı Özgürleştirilim" hamlesinin zafere ulaşması ancak Kürt gençliğinin yurtseverlik bilinciyle ve düşmana olan öfkesiyle örgütlenerek eyleme geçmesiyle mümkün olacaktır.

Kürt gençliğinin bu kilit rolünü çok iyi bilen faşist Türk devleti, müttefikleri ve işbirlikçileri el birliğiyle özel savaş tırmandırmaya devam ediyor. Özel savaşın önemli bir ayağı olan kimliksizleştirme, asimilasyon, yozlaştırma ve sürgün, ulusal bilince sahip her bir Kürt gencine her zamankinden daha fazla dayatılmakta. Bizim için bu cendereden çıkıp anlamlı bir yaşam sahibi olmanın tek yolu Özgür Kürdistan Dağları'ndan geçmektedir. Kürt gençlerinin devrimci eylemleri, egemenlerin kalemleriyle yazılan tarihi mutlaka kökünden düzelterek.

Bu temelde, tarihi düzeltme ve anlamlı bir yaşam sahibi olma yolumuzu aydınlatan meşalelerimiz Baran Mawa, Sara Dorşîn, Dilsoz Bahar, Şiyar Gabar ve 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu Şehitleri şahsında tüm devrim şehitlerini saygıyla anıyor, intikamlarını alma sözümüzü yineliyoruz.

Devrimci eylem, tarihi düzelten eylemdir.

**Amed'de buluşmak dileğiyle
Genç kalın...**

TÊKILÎ

sterkaciwankovar@gmail.com

Hevalên hêja, hûn dikarin berhemên xwe, wekî wêne, nivîs, helbest û hwd., bişînin me! Ger ku pirsên we hebin jî, ji me re binivîsin.

RÊBER APO

Peyamên Rêber APO

03

Rêber APO'nun mesajları

05

Botschaften von Rêber APO

07

Rêber APO's messages

09

PERSPEKTÎF

Önderlik
özgür yaşamın anahtarıdır

12

Rihê 14'ê Tîrmehê
dengê berxwedana
li dijî faşîzmê bû

16

JINÊN CIWAN

Women's struggle
inside and outside
the Freedom Movement

19

LÊGERÎNA AZADIYÊ

Wütende Tornados in mir

22

BÎRANÎN

Deine Augen glänzen
auch heute noch

25

Brief an Şehîd Sara
(Sarah Handelman)

28

DÎROK

1989'dan bugüne
açlık grevleri ve ölüm oruçları

31

NIRXANDIN

Önder APO
bir gençlik önderliği olarak
oluşmuş ve şekillenmiştir

39

Suruç'la
Birleşik Mücadele'ye

45

Nedir bu YOLO?

47

Das Leben von
Revolutionären im Exil

49

ÇAND Û HUNER

Ocalan

55

Pirtûkên ku
em pêşniyar dikin

56

Peyamên Rêber APO

JI RAYA GIŞTÎ RE

Di vê pêvajoya dîrokr de pêwîstî bi lihevkerineke kûr a civakî heye. Ji bo çareserîkirina pirsgerêkan, pêwîstîyeke xurt bi rêbazeke danûstandinên demokratîk heye, ya durrî çanda dijberbûn û şer.

Em dikarin pirsgerêkên Tirkîyeyê û yên herêmê, ne bi şer û amûrên şîdeta fîzîkî, lê bi hêza nerm, yanî bi hêza agil, politîk û çandî çareser bikin.

Em di wê baweriyê de ne, di çarçoveya Hêzên Sûriyeya Demokratîk de, pirsgerêkên li Sûriyeyê durrî çanda şer, di rewşa ku tê de ne di çarçoveya yekparebûna Sûriyeyê de bi perspektîfa demokrasiya xwecihî ya bi Destûra Bingehîn hatiye ewlekirin divê bîr çareserîkirin. Di vê çarçoveyê de divê hesasiyetên Tirkîyeyê jî bîr dîtin.

Em hurmetê nîşanî berxwedana hevalên li girtîgehên û li derve didin, lê dixwazin bi taybetî destnîşan bikin ku divê negihînin asta ku rewşa wan a tenduristiyê bixê nava metirsiyê û rê li ber mirinê veke. Ji bo me, tenduristîya aglî, fîzîkî û ruhî ya wan berî her tiştî ye. Her wiha em di wê baweriyê de ne ku nêzîkatiya herî bi wate, xurtîkirina sekna zîhnî û ruhî ye.

Sekna me ya li Îmraliyê, biryardariya ji bo kûrkirina rêbaza ku di Danezana Newroza 2013'an de hate ragihandin û domandina wê bi rengekî eşkere ye.

Aştîyeke bi rûmet û çareserîya siyaseta demokratîk ji bo me esas e.

Em her kesên ku ji ber sekna me ya li Îmraliyê merag dikin û helwestê nîşan didin, bi rêzdarî bi bîr tînin û di asta herî bilind de spasdarê wan in.

ABDULLAH ÖCALAN, HAMİLİ YILDIRIM, ÖMER HAYRİ KONAR, VEY-
Sİ AKTAŞ
02.05.2019

Hevrêyên hêja;

Di serî de hevalên ku tevî greva birçîbûnê û rojiya mirinê bûne, li ber ronkahiya daxuyaniya berfireh a du parêzerên min, li bendê me ku çalakiya we bi dawî bibe. Bi dilrehetî diyar dikim armanca we ya ji bo min diyar kiribû bi cih hatiye û li gel hezkirinê, malavayî li we dikim.

Bi taybetî diyar dikim û hevî dikim ku hûn ê ji niha û pê ve bi xurtî û îradeyeke têrker li gel min bimeşin.

Li gel hezkirina bêdawî û slavên min

22'ê Gulana 2019, Girtîgeha Îmraliyê
Abdullah ÖCALAN!

Hevrêyên heja;

Helwesteke watedar û dîrokr dibînim ku we bi pêşniyara min dawr li greva birçîbûnê û rojiya mirinê anîn. Vê yekê gelekr heja dibînim û spas dikim. Hêvî dikim ku bi taybetî hevrêyên ji kûrahiyê ve pêvajoyê dijîn, ji aliyê beden, mejî û ruhê ve li xwe migate bin. Di çarçoveya dersên ku ji pêvajoya rexnekirin û rexnedayînê hatine derxistin de serketinê dixwazim.

Bi taybetî dixwazim diyar bikim, ev helwesta ku bi insiyatîfa şexsî hatiye nîşandan, divê weke helwesteke dewletê ya jî tawîzekê neyê dîtin. Lê belê bi hêvî û hîsên xwe bawer im ku wê encameke pozîtîf bi xwe re bîne.

Hêvî dikim ku hûn ê ji niha û pê ve ji aliyê beden, ruhê û zîhnê ve li ser bingeha felsefeya bûneweriyê bi pêş ve biçin, silav û hezkirinên xwe yê domdar ji we re dişînim.

*Abdullah Öcalan
12'ê Hezîrana 2019'an
Girtîgeha Îmrîyê / Bûrsa*

Ji raya giştî re

Di mijara insiyatîfa xwe ya şexsî de ku bi wesîleya bidawîbûna rojiya mirinê û grevên birçîbûnê min bi kar anî, li gorî rewş û bûyerên gengaz min pêwîstî dît ku vê daxuyaniyê bidim.

Min gela helwesteke hîn kûr û vekirî ya der barê Pêvajoya Çareseriyê kir. Ji vê perspektîfê min li rewşa hevrî temaşe kir. Şewazê ku mohra xwe li dema piştî pêvajoya çareseriyê xist, ya ku dudiliya kevneşop a Tirkîyeyê didomîne û timê rê li ber şer û dubendiyê vedike, di serî de pîrsgirêka Kurd pîrsgirêkên civakî hemû girantir kiriye. Li dijî vê rastiya ku Tifagên Cûmhûr û Millet, vebijêrka Tifaga Demokratîk a ku di nava HDP'ê de şênber bûye û danûstandinên demokratîk, ji xwe re çareseriyê esas digire. Divê were dîtin ku dema bê wê pîrsgirêkên civakî yê navxweyî, pîrsgirêkên herêmî û global girantir bibin, lewma gelekr girîng û bi wate ye ku ev helwesta rêya sêyemîn bê parastin. Di vê çarçoveyê de feraseta Tifaga Demokratîk a ku di nava HDP'ê de şênber bûye, nabe ku bibe mijara nîgaşa rojane ya hîlbijartinê. Divê girîngiya Tifaga Demokratîk û wateya wê ya dîrokrî angajeyî dubendiyên berdest neke û weke heta niha kirî, di hîlbijartinê jî li ser xeta xwe ya bêalî raweste.

Xeta li ser bingeha sê hîmên; lihevkerîna demokratîk, siyaseta azad û hîgûga gerdûnê platforma siyasî ya herî rast û hilberandina encamê ye. Bang li hemû hêzên pêwendîdar dikim ku di vê çarçoveyê de baldar bin.

*18.06.2019
Girtîgeha Girtî ya Îmrîyê
Abdullah Öcalan*

Rêber APO'nun Mesajları

KAMUOYUNA DUYURU

İçinden geçtiğimiz tarihi süreçte derin bir toplumsal uzlaşmaya ihtiyaç vardır.

Sorunların çözümünde her türlü kutuplaşma ve çatışma kültüründen uzak, demokratik müzakere yöntemine şiddetle ihtiyaç vardır.

Türkiye'nin ve hatta bölgenin sorunlarını, başta savaş olmak üzere, fiziki şiddet araçlarıyla değil, yumuşak güçle yani akıl, politik ve kültürel güçle çözebiliriz.

İnanıyoruz ki Suriye Demokratik Güçleri (SDG) kapsamında Suriye'deki sorunların çatışma kültüründen uzak durularak; içinde bulundukları konumun, durumun Suriye'nin bütünlüğü çerçevesinde Anayasal güvenceye kavuşturulmuş yerel demokrasi perspektifinde çözüme ulaştırılması amaçlanmalıdır. Bu bağlamda Türkiye'nin hassasiyetlerine de duyarlı olunmalıdır.

Cezaevleri içindeki ve dışındaki arkadaşların direnişlerine saygı duymakla birlikte, sağlıklarını tehlikeye atacak ve ölümle sonuçlandırarak konumlarına taşıracak noktaya taşımamalarını önemle belirtmek isteriz. Bizim için onların akli, fiziki ve ruhi sağlıkları her şeyin üstündedir. Ayrıca en anlamlı yaklaşımın zihinsel ve ruhi duruşun geliştirilmesiyle bağlantılı olduğuna inanıyoruz.

Bizlerin İmralı'daki duruşu, 2013 Newroz Bildirgesinde belirttiğimiz ifade tarzının daha da derinleştirerek ve netleştirerek sürdürme kararlılığındadır. Bizim için onurlu bir barış ve demokratik siyaset çözümü esastır. İmralı'daki duruşumuz nedeniyle merak eden, tavır koyan herkesi saygıyla anarken, yüksek bir teşekkürü de borç biliriz.

ABDULLAH ÖCALAN, HAMİLİ YILDIRIM, ÖMER HAYRİ KONAR, VEY-
Sİ AKTAŞ
02.05.2019

Değerli yoldaşlar,

Başta açlık grevi ve ölüm orucuna kendini yatırmış arkadaşlar olmak üzere iki avukatımın yapacağı geniş açıklamalar ışığında eyleminizin sona ermesini bekliyorum. Bana ilişkin maksadınızın hasıl olduğunu da rahatlıkla belirtip hepinize en derin sevgi ve teşekkürlerimi sunuyorum.

Asıl bundan sonrasında da bana yeterli yoğunluk ve iradeyle eşlik etmenizi de özenle belirtiyor ve umuyorum.

Bitmeyen sevgi ve selamlarımla

22 Mayıs 2019, İmralı Cezaevi
Abdullah ÖCALAN!

Değerli Yoldaşlar;

İçine girmiş olduğunuz açlık grevi ve ölüm orucu sürecini benim önerim üzerine sonuçlandırmanızı; oldukça tarihi önemi ve anlamı olan bir tutum ve kendi başına yüksek bir değer olarak görüyor ve teşekkür ediyorum. Özellikle süreci en derinden yaşayan yoldaşların hızla bedenlen, zihnen ve ruhen kendilerine özen ve bakım göstermesini diliyorum. Gereken eleştiri ve özeleştiri sürecinden alınan dersler temelinde başarı temenni ediyorum. Şahsi inisiyatif doğrultusunda gelişen bu tavrın devlet odaklı tavır ve taviz olarak değerlendirilmemesini özenle belirtirim. Ama umudum ve sezgilerime dayanarak pozitif sonuç doğuracağına dair inancımı koruyorum. Bundan sonra bedenlen, ruhen ve zihnen varoluş felsefesi temelinde gelişmenizi diler, daimi selam ve sevgilerimi sunarım.

Abdullah Öcalan

12 Haziran 2019

İmralı Cezaevi / Bursa

Kamuoyuna Duyuru

Son ölüm oruçları ve açlık grevlerinin sona ermesi vesilesiyle kullanmak durumunda kaldığım şahsi inisiyatifim konusunda, olası gelişmeleri de dikkate alarak bu açıklamayı yapma ihtiyacı duydum.

Çözüm Sürecine ilişkin daha derinleştirilmiş ve netleşmiş bir tutumdan bahsettim. Mevcut gelişmelere de bu perspektiften baktım. Çözüm süreci sonrasına damgasını vuran ve Türkiye'nin geleneksel ikilemini aşmayan, dolayısıyla sürekli çatışmacı ve kutuplaştırıcı üslubun başta Kürt sorunu olmak üzere tüm toplumsal sorunları ağırlaştırdığı ortaya çıkmış bir sonuçtur. Cumhur ve Millet İttifaklarının bu gerçekliğine karşılık HDP'de ifadesini bulan Demokratik İttifak ve bağlantılı demokratik müzakere opsiyonu çözüm odaklı olmayı esas almıştır.

Önümüzdeki dönemde gerek iç toplumsal gerek bölgesel ve küresel sorunların daha da ağırlaşacağını göz önünde bulundurarak bu üçüncü yol tavrının korunması büyük bir önem ve anlam ifade etmektedir. Bu çerçevede HDP'de vücut bulan Demokratik İttifak anlayışı, güncel seçim tartışmalarına taraf ve payanda yapılmamalıdır. Demokratik İttifakın önemi ve tarihsel anlamı mevcut ikilemlere kendine angaje etmemesi ve şimdiye kadar olduğu gibi seçimlerdeki tarafsız çizgisinde ısrar etmesidir.

Demokratik uzlaş, özgür siyaset ve evrensel hukuk üçlü sacayağına dayalı çizgi en doğru ve sonuç üretici siyasi platform durumundadır. İlgili tüm çevreleri bu temelde duyarlı olmaya çağırıyorum.

18.06.2019

İmralı Kapalı Cezaevi

Abdullah Öcalan

Botschaften von Rêber APO

An die Öffentlichkeit,

In dieser historischen Phase, die wir durchlaufen, ist eine tiefgreifende gesellschaftliche Versöhnung erforderlich. Für die Lösung der Probleme besteht starker Bedarf an einer Methode demokratischer Verhandlungen, jenseits jeglicher Polarisierung und Konfliktkultur.

Die Probleme in der Türkei und sogar in der gesamten Region, insbesondere den Krieg, können wir durch „Soft power“, also mit Intelligenz und politischer und kultureller Stärke lösen, statt mit physischer Gewalt.

Wir glauben, dass die Demokratischen Kräfte Syriens (QSD) für die Problemlösung in Syrien auf die Konfliktkultur verzichten und einen Status erreichen sollten, der den Prinzipien der lokalen Demokratie entspricht und ihre Rechte auf der Grundlage eines vereinten Syriens verfassungsrechtlich garantiert. In diesem Sinne sollten auch Bedenken der Türkei berücksichtigt werden.

Bei allem Respekt für den Widerstand der Freundinnen und Freunde innerhalb und außerhalb der Gefängnisse möchten wir betonen, dass sie ihre Aktion nicht an den Punkt bringen sollen, an dem ihr Leben in Gefahr gerät oder gar zum Tod führt. Für uns ist ihre geistige, körperliche und psychische Gesundheit wichtiger als alles andere. Wir glauben außerdem, dass der sinnvollste Ansatz mit der Entwicklung einer mentalen und spirituellen Haltung zusammenhängt.

Unsere Haltung auf Imrali richtet sich nach der Newroz-Deklaration von 2013. Wir sind entschlossen, die darin erklärte Ausdrucksmethode zu vertiefen und diesen Weg fortzusetzen.

Ein würdevoller Frieden und eine demokratische politische Lösung stehen für uns an erster Stelle.

Wir grüßen alle, die sich aufgrund unserer Haltung besorgt gezeigt haben und aktiv wurden mit Respekt und sprechen unseren großen Dank aus.

Abdullah Öcalan, Hamili Yıldırım, Ömer Hayri Konar, Veysel Aktaş

02.05.2019

Werte Genossinnen und Genossen,

*Im Rahmen der Ausführungen meiner beiden Anwält*innen rufe ich alle Freund*innen, die sich im Hungerstreik und im Todesfasten befinden, dazu auf, ihre Aktion zu beenden. Ich kann mit Gewissheit sagen, dass der auf meine Person gerichtete Zweck eurer Aktion sein Ziel erreicht hat. Ich möchte euch hierfür meine Liebe und meinen Dank zum Ausdruck bringen. Ich hoffe ausdrücklich, dass ihr mich auch fortan mit der notwendigen Intensität und dem erforderlichen Willen begleiten werdet.*

Mit unendlicher Liebe und Grüßen

*22. Mai 2019, Gefängnis Imrali
Abdullah ÖCALAN!*

Liebe Weggeführten,

Ich betrachte es als eine Haltung von historischer Bedeutung und als hohen Wert an sich, dass Ihr Euren Hungerstreik und Euer Todesfasten auf meinen Vorschlag hin beendet habt. Ich danke Euch dafür.

Ich wünsche mir, dass insbesondere diejenigen, die diese Zeit am tiefsten erfahren haben, sich körperlich, geistig und seelisch sorgfältig um sich kümmern. Auf der Basis der Lektionen, die aus dem notwendigen Kritik- und Selbstkritikprozess hervorgehen werden, wünsche ich viel Erfolg.

Ich teile ausdrücklich mit, dass diese Haltung, die aus einer persönlichen Initiative hervorgegangen ist, nicht als staatsfokussierte Haltung oder Zugeständnis bewertet werden kann. Basierend auf meiner Hoffnung und Intuition bewahre ich meinen Glauben daran, dass ein positives Ergebnis daraus entstehen wird. Ich wünsche mir, dass Ihr Euch ab jetzt auf der Grundlage einer Philosophie der körperlichen, seelischen und geistigen Existenz weiterentwickelt, und sende Euch meine Grüße und meine andauernde Liebe.

Abdullah Öcalan

12. Juni 2019

Gefängnis Imrali / Bursa

An die Öffentlichkeit,

Ich hatte das Bedürfnis, diese Erklärung unter Berücksichtigung möglicher Entwicklungen hinsichtlich der von mir ergriffenen Initiative abzugeben, damit die Hungerstreiks und das Todesfasten beendet werden.

Ich habe von einer vertieften und geklärten Haltung bezüglich des Lösungsprozesses gesprochen. Ich habe meine Perspektive zu den aktuellen Entwicklungen betrachtet. Die Haltung, welche die Türkei nach dem Lösungsprozess prägte, war nicht in der Lage, das traditionelle Dilemma der Türkei zu überwinden. Diese kriegerische und polarisierende Haltung ist ein Ergebnis der Verschärfung aller gesellschaftlichen Probleme, insbesondere der kurdischen Frage. Die Republikanische und die Nationale Allianz sind Ausdruck dieser Realität, die Demokratische Allianz und die damit zusammenhängende Option demokratischer Verhandlungen hat sich jedoch auf eine Lösung fokussiert.

In der vor uns liegenden Zeit werden sich die innergesellschaftlichen, die regionalen und die globalen Probleme weiter vertiefen, daher ist es äußerst sinnvoll und wichtig, die Orientierung am dritten Weg zu bewahren. In diesem Sinne sollte es das Verständnis der demokratischen Allianz, welches sich in der HDP manifestiert, sein, nicht als Stützpfeiler der alltäglichen Wahldebatte zu dienen. Die historische und aktuelle Bedeutung der demokratischen Allianz setzt voraus, sich nicht innerhalb des aktuellen Dilemmas zu engagieren und wie bisher bei den Wahlen eine unparteiische Linie zu verfolgen.

Eine politisch produktive Plattform basierend auf den drei Eckpunkten demokratische Verständigung, freie Politik und universelles Recht ist die richtige und ergebnisbringende. Ich rufe alle Kreise auf, sich mit dieser Frage zu beschäftigen.

18. Juni 2019

Gefängnis Imrali

Abdullah Öcalan

Rêber APO's Messages

TO THE PUBLIC

There is a need for a deep social reconciliation in this historic process we are experiencing.

There is an urgent need for a method of democratic negotiations, away from all kinds of polarization and culture of conflict in the solution of problems.

We can solve the problems in Turkey, and even in the region -- first and foremost the war -- with soft power; that is with intelligence, political and cultural power instead of tools of physical violence.

We believe that within the scope of Syrian Democratic Forces (SDF), the culture of conflict should be avoided in relation to the problems in Syria; they should aim to convey their own position and situation to a solution based on a local democracy perspective that has constitutional guarantee within the framework of Syria's unity. In this context, there should also be awareness of Turkey's sensibilities.

While we respect the resistance of friends inside and outside of prisons, we would like to emphasize that they should not take it to the level where they will endanger their health or result in death. For us, their mental, physical and spiritual health is paramount. We also believe that the most meaningful approach is related to the development of mental and spiritual stance.

Our stance in Imrali has the determination to continue what we expressed in the 2013 Newroz Declaration by further deepening and clarifying it.

For us, a dignified peace and democratic political solution are essential. We pay tribute to all those who have been concerned and took a stand in response to our stance in Imrali, and we would like to convey our immense gratitude.

*ABDULLAH ÖCALAN, HAMİLİ YILDIRIM, ÖMER HAYRİ KONAR, VEY-
Sİ AKTAŞ*

02.05.2019

Dear comrades,

In light of the wide-ranging statements my two lawyers will be making, I expect the protests, especially of the comrades who have committed themselves to hunger strikes and death fasts, to come to an end.

I would like to express that your intentions with regards to me have been realized and I present to all of you my deepest affections and gratitude.

In fact, after this point, I diligently hope and expect you to accompany me with adequate intensity and will power.

With lasting affection and regards,

*22 May 2019, Imrali Prison
Abdullah ÖCALAN!*

Esteemed Comrades,

I consider you ending the hunger strike and death fast process on my suggestion to be a stance of historic importance and meaning, and a high value in itself. And I thank you.

I hope especially the comrades who experienced the process the deepest will take care of themselves physically, mentally and spiritually. I wish for success on the basis of lessons learned from the necessary criticism and self-critique process.

I state with care that this stance that developed upon personal initiative not be read as a state-focused stance or a concession. But I keep my faith that a positive outcome will emerge, based on my hope and intuition. I hope you develop physically, spiritually and mentally from now on based on the existence philosophy, and send my eternal greetings and love.

Abdullah Öcalan

12 June 2019

Imrali Prison / Bursa

To the public,

I felt the need to make this statement in consideration of probable developments with regard to the personal initiative that I had to take in order for hunger strikes and death fasts to come to an end.

I have talked about a deeper and clarified stance regarding the resolution process. I have treated the current developments from this perspective. The pro-conflict and pro-polarization manner that has left its mark in the post-resolution process and does not go beyond the traditional dilemma of Turkey has proved to be aggravating all the social problems, the Kurdish question being in the first place. Contrary to this reality of the Cumhuriyet (Public) and Millet (Nation) Alliances, the Democratic Alliance and associated democratic negotiation option that has been expressed in the HDP, bases itself on a solution-oriented manner.

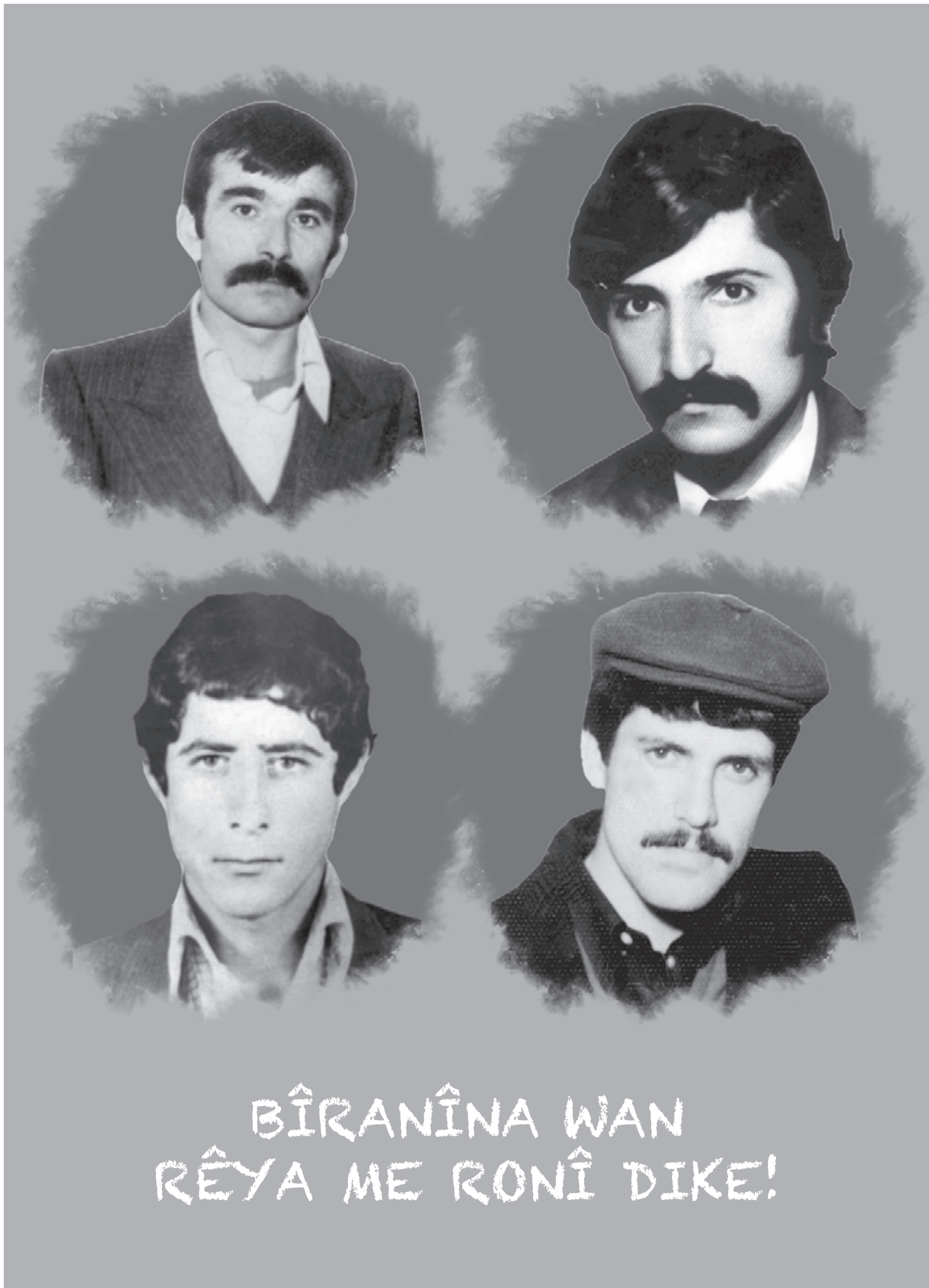
Considering that both social, regional and global issues will get even heavier in the coming period, it is of great importance and meaning to preserve the manner of the third way. In this scope, the sense of Democratic Alliance embodied in HDP should not be made into a party and buttress to the current election discussions. The importance and historic meaning of Democratic Alliance is its abstention from engaging itself in the existing dilemmas and its insistence on its impartial manner in elections, as has been the case up to until today.

The way basing on democratic negotiation, free politics and universal law stands as the most accurate and solution producing political platform. I call upon all concerned circles to be sensitive on this basis.

18.06.2019

Imrali Closed Prison

Abdullah Öcalan

BÎRANÎNA WAN
RÊYA ME RONÎ DIKE!

Önderlik Özgür Yaşamın Anahtarıdır

En yalın ve içten duygularla kendimizi tanımaya başladığımız zamanlarda aslında sistem için ve sistem içinde “normal” olmayacağımızı fark ettiğimiz o zamanlara dönüp bir bakalım. Kürdistan’ın hangi bölgesinden olursa olsun köklerinin derinliklerinde derin bir yurtseverlik geleceğini yaşamayan kimse yoktur aslında aramızda. Ve işte kendimizi ve kim olduğumuzu fark ettiğimiz o dönem özgür bir yaşamın tarihsel özlemle-

ri ve düşmanın bu özlemlerini ve umutlarını öldürmeye çalışmasına karşı büyük bir öfkeyi iç içe yaşamaya başlarız. Bu o kadar derin bir duygu yoğunluğudur ki bir şekilde dışarı taşımaya çalışırız. Buna kim engel olmak isterse istesin o özlem ve öfke kendisini bir şekilde dışarıya taşırır. Kocaman canavarlara benzeyen zırhlı panzerlere atılan ilk taşın hızlı ve isabetli olmasının sebebi de o duygulardır. Meselemiz şudur; duygularımızın taşmasına

izin verecek miyiz yoksa kendimizi, kişiliğimizi, karakterimizi sınırlayıp öylece bekleyecek miyiz?

Dünya halklar tarihinde düşmanına karşı en net ve doğru çözümlemeyi yapıp buna karşı koyma cesaretini gösteren gençlik kesimi kuşkusuz Kürdistan gençliğidir. Mevcut kum ne olursa olsun içten içe hepimiz ülkemize, tarihimize ve bizi var eden tüm değerlere aşık gençleriz ve bu değerlere yapılan küçücük bir saldırı bile

Kürdistan gençliği Önder APO ile yaşama farklı bir anlam biçmiştir ve bu bilinç özgürlüğün anahtarıdır. Bu bilinçte netleşmek, derinleşmek, yoğunlaşmak ve yaşamak ise düşmana vereceğimiz en güçlü cevaptır. Düşman hangi yola başvurursa başvursun ona vereceğimiz cevap çok açık olacaktır; DİRENİŞ, ÖZGÜRLÜK ve ZAFER.

bizleri öfkeliendirmektedir.
Kabullenemiyoruz aslında!

Düşman karşısında gençliğin konumu nedir?

Her gün yoldaşlarımızın şehit düşürülmesini kabullenemiyoruz. Önderliğimizin tecrit altında tutulmasını; çocukları hayallerine ulaşmak için bedenlerini eritirken bu durumu kabul etmeyip her türlü baskı, hakaret ve işkenceye rağmen sokaklara çıkan annelerimizi alçak faşist bir polisin coplamasını kabullenemiyoruz aslında.

Peki tüm bunlara rağmen Kürdistan gençliğini öncülük pozisyonundan uzaklaştıran nedir? Tam da düşmanın yapmak istediği o melun şey nedir?

Düşman bizi ne ile korkutmak istiyor? Her şeyimiz elimizden alınmışken hala neyi kaybetmemenin hesabını yapıyoruz?

Savaşmaktan, mücadele etmekten, direnmekten başka hangi yolumuz kaldı? Tanklarından, panzerlerinden korkmadığımız düşmanın aslında çaresizliğinden başvurduğu özel savaş oyunlarından mı çekiniyoruz yoksa?

Tüm Kürdistan gençliğinin görmesi gereken net bir tablo var önümüzde; düşman bizi fiziki imha da dahil olmak üzere tümüyle yok etmek istiyor. Kül-

türümüzü, değerlerimizi, dilimizi, tarihimizi; bize ait olan ne varsa ortadan kaldırmak istiyor. Önderliğe İmralı kayalıklarında uygulanan tecrit bunun en cisimleşmiş ve gözle görünür ispatıdır. Ve yine bilmeliyiz ki bunu bizlerden, devrimci Kürt gençliğinden başka engelleyecek kimse yoktur. Önder APO'nun son görüşmesinde "Ben her zamankinden daha gencim" demesi bu tarihi misyonun biz gençlerin omzunda olduğunu göstermektedir. Şimdiye kadar olduğu gibi bundan sonra da böyle olacak. Kürdistan gençliği Önder APO ile yaşama farklı bir anlam biçmiştir ve bu bilinç özgürlüğün anahtarıdır. Bu bilinçte netleşmek, derinleşmek, yoğunlaşmak ve yaşamak ise düşmana vereceğimiz en güçlü cevaptır.

Düşmanımız bu kadar net iken biz herhangi bir bulanıklığı yaşayamayız. Buna direniş tarihimiz ve şehitlerimiz izin vermez. Düşman hangi yola başvurursa başvursun ona vereceğimiz cevap çok açık olacaktır; DİRENİŞ, ÖZGÜRLÜK ve ZAFER.

Asimilasyon ve sürgüne karşı XWEBÛN

Nedir peki düşmanın topla tankla başaramadığını gerçekleştirmek için sinsice başvur-

duğu bu özel savaş oyunları?

Unutmamak gerekir ki özel savaşın ilk hedefi umudu, bağlılığı ve cesareti bitirmektir. Çünkü düşman ne kadar gelişim ve zafer potansiyeli olursa olsun umudu kırılmış, cesareti parçalanmış ve bağlılığı zedelenmiş bir gencin devrim yoluna girmeyeceğini çok iyi bilmektedir. Ve bunun gerçekleşmesi için her yola başvurmaktan da çekinmeyecektir. Asimilasyon, sürgün, uyuşturucuya bulaştırma, ajanlaştırma ve daha birçok yöntem ile amacına ulaşmaya çalışan düşman aslında organize bir çete örgütü olduğunu da ispatlamış olmaktadır.

Bu saldırıları çok iyi bilmek ve kendini bu saldırılara karşı korumak, düşmanın saldırılarını boşa çıkarmak yurtsever Kürdistan gençliği için devrim yoluna girmek açısından doğru bir başlangıç noktasıdır.

Asimilasyon bugün halk olarak bizlerin en net gerçekliğidir. Kimliksizleştirme ve kendiliksizleştirme olarak da tanımlayabildiğimiz asimilasyon ile amaçlanan kendine, halkına, değerlerine, tarihine, diline ve kültürüne yabancılaşmış, beyni yıkanmış mankurtlar yaratmaktır. İşgal geleneğinin köklü bir yansıması olan mankurtlaştırma tarihte olduğu gibi bugün de işgalci TC devleti tarafından

yoğun olarak kullanılmaktadır. İşgal okullarında işgalci dil ile kendi kabul ölçülerini zor aygıtları ile bir bombardıman misali yağdıran TC'nin asimilasyon politikalarının zirvesi ise oto-asimilasyon, yani gönüllü kölelik yaratmaktır. Zira bir insan ve halk için en zehirli ve artık tedavisinin en zor olduğu virüs oto-asimilasyondur. Direniş ve mücadelenin başarıya ulaşacağından umut kesmek bir yana kendi kendisini asimile eden bir halk ve gençlik kendi kendisinin düşmanı ve dolayısıyla düşmanının dostu olmuş demektir. Kürdistan ulusal birliğinin önündeki en büyük engel olan ihanet çizgisi, korucular ve ajanlık yaparak halkının evlatlarının katlinde rol oynayanlar başta olmak üzere Kürdistan kazanımlarının karşısında ve düşman saflarında yer alan her kişi, kurum ve parti aslında oto-asimilasyonun en derin noktasında yerini almıştır. Düşmanın kendisi için devşirme köle haline getirme politikası olan asimilasyonun tüm varyasyonlarına karşı gençlik olarak yapmamız gereken; Önder APO'nun özgür yaşam perspektifleri doğrultusunda XWE-BÛN, yani kendin olmaktır. Bunun için her gencin tarihini, dilini, kültürünü ve düşmanını çok iyi öğrenip çözümlemesi gerekmektedir. Kendisini düşmanın ideolojik bombardımanlarına karşı hazırlaması gerekmektedir. Tarihimiz bu konuda bizlere en iyi yol gösteren rehberdir. Tarihimiz bizlere defalarca halkına ihanet edenleri de halkı için canını feda edenleri de anlatmıştır. Tarihi anlamamanın en etkili yolu kendini eğitmektir. Kendimizi eğiterek

gireceğimiz KENDİN OLMA süreciyle asimilasyon politikalarının hepsini boşa çıkarabiliriz.

Düşmanın Kürdistan gençliğine uyguladığı diğer bir savaş yöntemi de sürgün politikasıdır. Sürekli tutuklama tehdidiyle kısıp almaya çalıştığı gençliğin mücadele saflarından kopması düşmanın bir nevi zafer kazanması anlamına gelir. Özellikle 90'lı yıllarda resmi devlet politikası olarak uygulanan "denizi kurut, balığı yakala" taktiği ile Kürdistan'ın boşaltılmasının amaçlanması bugün de gençlik üzerinde uygulanan sürgün politikaları ile varlığını sürdürmektedir. Düşman, gençlerin Kürdistan'dan kopması için elinden ne geliyorsa yapmakta ve gençlerin özellikle de Avrupa'ya gelerek liberalizm kısıpında örgütlü ve toplumsal yaşamdan kopması için uğraşmaktadır. Tamamen bilinçli ve sistematik olarak uygulanan sürgün politikası bugün biz gençliğin önündeki en büyük tehlikelerin başında gelmektedir. Bu politikalar ile amaçlanan gençliğin mücadele koşullarını, örgütsel yaşama isteğini ve toplumsallığını yok etmektir. Bizler tüm insanlık için toplumsallığın ilk ortaya çıktığı toprakların, Mezopotamya'nın çocuklarıyız. Ne arıyorsak köklerimizde bulacağız. Önder APO'nun dediği gibi "hazinemizi nerede kaybettiysen orada arayacağız." Başka yer ve mekanlar, başka uğraşlar ve en önemlisi de başka yaşam arayışlarında olmayacağız. Düşman ne yaparsa yapsın yönümüz her zaman Kürdistan olacaktır. Ruhsal olarak her daim ülkemizde ve Önderliğimiz ile yaşayacağız.

Bugün Avrupa'ya hangi sebeple gelmiş olursa olsun; Kürdistan gençliği bilmeli ki Avrupa yaşamının bizlere sunacağı hiçbir özgürlük değeri yoktur. Tüm politikalarıyla bireyin devlette entegrasyonu için uğraşan Avrupa devletlerinin duruşu TC'nin sürgün politikalarını tamamlama üzerine kurulmuştur. Dolayısıyla bu politikalar karşısında da amansız bir direniş halinde olmak bizler için yaşamsal önemdedir. Avrupa'da yaşayan her Kürt genci bulunduğu her alanda kendini örgütleme faaliyetlerine girişmeli; bencil ve maddiyatçı sistem yaşamından kendisini korumalıdır. Bunu da en iyi örgütlenme ve özgürleşme çalışmalarında yapabilir. Bunun dışında bir yaşam arayışının adı aslında ruhsal ölümdür ve mücadeleden kopmadır. Ve bu tam da Kürdistan işgalcilerinin hayal ettiği durumdur.

Şehitlerimiz bize zaferi emrediyor

O halde geleceğimizi karartmaya çalışan düşmanın hayallerini parçalamak da bizim en asli görevimiz olacaktır. Bunu yapmak için içinden geçtiğimiz zaman dilimi bizlere büyük imkanlar vermektedir. Bindiği gibi tarihte eş benzeri görülmemiş bir açlık grevi deneyimi yaşadık. Zindanlarda, Kürdistan'ın tüm parçalarında, Avrupa'da ve dünyanın birçok ülkesinde binlerce kişi Leyla Güven Yoldaş'ın öncülüğünde Önder APO'nun şahsında hepimize uygulanan insanlık dışı tecrit koşullarına karşı fedai bir tarzla bedenlerini açlığa yatırdılar. Faşizmin kendisini

Düşman ne yaparsa yapsın yönümüz her zaman Kürdistan olacaktır. Ruhsal olarak her daim ülkemizde ve Önderliğimiz ile yaşayacağız. Bugün Avrupa'ya hangi sebeple gelmiş olursa olsun; Kürdistan gençliği bilmeli ki Avrupa yaşamının bizlere sunacağı hiçbir özgürlük değeri yoktur. Tüm politikalarıyla bireyin devlete entegrasyonu için uğraşan Avrupa devletlerinin duruşu TC'nin sürgün politikalarını tamamlama üzerine kurulmuştur.

güçlü göstermeye çalıştığı, yalan propagandasını yaptığı bir dönemde süresiz-dönüşümsüz açlık grevi ve ölüm oruçları eylemleri ile Önder APO etrafında kenetlenen halkımız faşizmin duvarlarına bir balyoz darbesi gibi inmiş ve olmaz denileni bir kere daha oldurtmuştur. Zülküf Gezen Yoldaş Mazlum Doğan, Ayten Beçet Yoldaş Sema Yüce olmuş ve Ümit Acar'dan Uğur Şakar'a, Medya Çınar'dan Mahsum Pamay'a sürecin fedai komutanları Önderliğe ve özgürlüğe ne kadar bağlı olduğumuzu herkese bir kere daha göstermiştir. Bu eylemler ile bir kez daha anladık ki zafere yürüme inancıyla direnmek kesinlikle kazandırmaktadır.

Yine annelerimiz sembol olan beyaz tülbentleriyle her yerde faşizmin saldırılarına göğüs germiştir. Anneler direnişleriyle bizlere doğru eylem tarzını da anlatmıştır. Etkin, sürekli ve kararlıca yapılan eylemlerle sonuç almak kaçınılmazdır. Annelerin eylemi bizlere Kürdistan Özgürlük Mücadelesi'nin nasıl toplumsallaştığını, bu mücadelede herkesin güçlü eylemlerin sahibi olabileceğini ve kadının devrim mücadelesindeki önemini de bir kere daha tüm çıplaklığıyla göstermiştir.

Kürdistan gençliği olarak bu

tarihi sürecin yarattığı fırsatları değerlendirme şansını kaybetmemek çok önemlidir. Annelerin faşist polisler tarafından hırpalanması aslında gençlik olarak orada bulunmayışımızdan kaynaklanmıştır. Gençlik annelere indirilen copları yüreğinde hissetmelidir. Onuruna yapılmış bir saldırı olarak görmelidir. Düşmana güçlü bir karşı koyuşu yaşayarak ve "Tecridi Kırılım, Faşizmi Yıkılım, Kürdistan'ı Özgürleştiririm" hamlesine SERÎ HILDE ruhuyla katılım yaparak hamleyi başarıya ulaştırmalıdır. Bu konuda Önder APO en çok biz gençlere güvenmektedir. Ruhumuzda, yüreğimizde ve tempomuzda adeta zamanı durdurarak gençliği yaşlandırmak isteyen düşmana inat her zamankinden daha genç, daha aktif, daha heyecanlı, daha motive ve daha tutkulu bir aşk ile hamleye katılım Önderlik ile beraber yürümenin gereğidir. Düşmanın 12 Eylül dönemini aşan faşizmine karşı Kemalleşmek, Mazlumlaşmak, Zülküfleşmek, Aytenleşmek, Ümitleşmek ve Uğurlaşmak gerekmektedir.

Önder APO görüşmelerinde bizlere bağlılık ve fedakarlık sorunumuzun olmadığını, ancak anlama ve inşa etme sorunlarımızın ise yerinde durduğunu

bir kere daha söylemiştir. Demokratik Modernite'nin tüm boyutlarını inşa ederek düşmanın tecrit, işgal ve özel savaş politikalarına karşı koyacağımızı ve kendimizi ancak bu şekilde koruyacağımızı söylemiştir. Önderliğin bu tespit ve belirlemeleri bizim için tüm zamanların en güçlü yaşam perspektifidir. Her gencin bu dönemde Önderliğin savunmaları üzerinde yoğunlaşarak Demokratik Modernite'nin boyutlarını hem kendi kişiliğinde hem de toplumsal yaşamda inşa etmesi gerekmektedir. Gençliğin iddia düzeyi Önderlik ile yürümektir, Önderliği sevmektir, anlamak ve yaşamaktır. Bu güçlü ve zor iddianın gereği de yaşam ve mücadele karşısında netleşme-
dir.

Değerli yoldaşlar, ülkeye, Önderliğe ve şehitlere kulak verin. Her yerden zaferi emreden sesler yankılanıyor. Şehitler bizlere özgürlük zaferini müjdeliyor.

Zaman bizlerden zafere yürüyecek cesaretle ve kararlılıkta militanlar olmamızı istemektedir. Bu tarihi dönemi ve mücadeleyi zafere taşıyacak olan her zamankinden daha fazla biz gençler olacağız. Yeter ki Önderlik ile yürüme isteği olsun ve bunun için gerekli adımı atalım.

Rihê 14'ê Tîrmehê dengê berxwedana li dijî faşîzmê bû

Bişavtin li her derê ye, êrîş li her derê ne, lê berxwedan jî li her derê ye. Jinên ciwan ên nasnama xwe nas dikin, wê bi giyana 14'ê Tîrmehê li dijî bişavtin û înkarkirinê di her beşên jiyane de têbikoşin.

Rêhevalên hêja, her meh bi berxwedanên lehengiyê yên Tevgera Aazadiyê û tevahiya gelê Kurd, dagirtî ye.

Civak û Tevgera Azadiyê nikarin ji hev cûda bîn dîtîn. Dîroka Kurdistanîyan li her deverên Kurdistanê, li diyasporayê

bi berxwedanê nîşan kirî ye. Dema em digihîjin meha Tîrmehê, tiştê ku di serî de dikeve bîra mirov, dîroka 14'ê Tîrmehê

ye; bûyera herî bi bandor a ku di nav Tevergera Azadiyê de pêk hatiye. Di Tîrmehê de ew giyana ku li hemberî êrîş û polîtîkayên dijmirovahiyê, hovîtî, înkarkirin û bişavtinê yên dewleta Tirk a faşîst derket, ji nû de vejîya. Di girtîgeha Amedê de Kemal Pîr, Mehmet Xeyrî Durmuş, Ali Çiçek û Akîf Yılmaz di 14'ê Tîrmehê 1982'an de dest bi rojiya mirinê kirin. Ew sembolên vî dengî ne. Wan li hemberî her cureyên îşkencê û şerê derûnî li ber xwe dan, nasnameya kurdîtiyê li cih nehiştin. Li hemberî îşkence û zordariyê jî şewq û daxwaza tekoşîna ji bo hebûna Kurdistan, şerê azadiyê û jiyaneke bi rûmet, bilind bû.

'Berxwedan Jiyan e'

Wan bedena xwe 68 rojan birçî hiştin. Hezîkirina jiyaneke azad, ewqasî mezin bû ku ew amade bûn ji bo wê bimirin. Felsefa giyana 14'ê Tîrmehê her wekî ku Mazlum Dogan gotibû: "Berxwedan Jiyan e" ye. Bi vî hişmendî û baweriyê jî biserketin. Di girtîgeha Amedê de bi taybetî Cangoriya Tevergera Azadiyê Sara (Sakîne Cansiz) diyar kir ku jin xwedî giyaneke zêde giranbiha ye. Wê bi gotina "Na" û "Êdî bes e" helwestek tund a li hemberê mêrê desthilatdarê ku xwe "xwedê" dibîne, şikence dike, raber kir. Ew hişmendiya dewletê, di kesayeta Esad Oktay de îşkenceyên bi awayên herî dijwar û qirêj pêk tanîn, bû. Di vî bûyera dîrokî de a bi ser ket berxwedana Kurdê azad bû, ji nû de vejîna nasnameya Kurdayetî bû. Heta wê demê tune kirina nasnameya kurdayetiyê bi êrîşên dijwar, şidetên bi rojane, şewitandina gundan hate

ceribandin. Siyaseteke tune kirin û bişavtinê ya heta kit bi kit hatiye plan kirin. Rêbazeke herî girîng ya avakirina dibistanên taybet a ji bo "Tirk kirinê" bûn. Bi têkçûna serhildanên di destpêka sedsala 19. û komkujiya Dersimê de bi taybet zarok û ciwan, nemaze jinên ciwan dibirin wê derê da ku wan ji Kurdayetî û Elawîtiya wan dûr bixin.

Bişavtin û polîtîkayên asîmîlasyonê

Rêhevalên hêja, bişavtin înkarkirin e. Helbet her yek ji me vê pirsê ji xwe dike: Ez çi me? Ez ji ku me? Çima li welatê min şer heye? Çima zimanê min tê qedexe kirin? Bersivên van pirsan di dîroka me ya bi şer, koçberî, serhildan û şerê herê dijwar ku îroyîn hîn ji didome de weşartîye. Lê şer bi rastî tê çi wateyê? Dema neheqî li min dibe, ez ê çi bikim? Erê, ne tenê ji bo nasnameya kurdayetiyê, her wiha wek jinên ciwan ji rojê em bîst û çar saetan rastê van êrîşan dibin. Ji zarokatiya me de ji me re tê gotin û bi me didin fêr kirin ka em ê wek keçikeke piçûk, jineke ciwan û jineke têgihiştî çawa tevbigerin. Wêneyekî ji xwezaya min hatiye wenda kirin û cihê wî bi yekî çewt hatiye dagir kirin. Nasnameya min wek jineke ciwan nayê dîtin. Li min bi nêrandineke biyolojîk û zewangî tê nêrîn. Pergala kapîtalîzma modernîst hebûna min a civakî înkâr dike û min ji destpêka jiyana min de asîmîle dike. Bişavtina yekemîn a li hemberî me jinên ciwan û hemû jinên cihanê berî bi 5000 sal destpê kir. Nasnama yekan: Jin. Wek jin, wek jineke ciwan

hatim înkarkirin, hatim koçber kirin, destdirêjî li min hat kirin. Ev hişmendî hişmendiya bawîksalariyê ye. Heman hişmendiya ku dewleta Tirk û di gelek pergalan de cih girtiye. Binge ha wê jî metînkari, şer û tundî ye. Nasnameya duyem: Jineke ciwan û Kurd e: Koçber kirin û bişavtin a herî mezin û girîng jî koçberkirina kurdan ji welatê wan a ber bi Ewropayê ye ku di salên 1980'î û 1990'tî de bû. Bi hezaran mirov hatin winda kirin, kuştin, bi hezaran gund hatin şewitandin. Ev komkujiya sor bû, bi hewldana çavtirsandî xestin tirs û xofê bixin dilê mirovan. Komkujiya spî jî pêvajoyeke gelekî hêdî ye, gelekî diwartir e, dikeve her çaviya mejî. Xwe bera hemû rehikên civakê de berdide. Wek jineke ciwan ferq nake ka mirov ji kîjan çand, ol an jî nasnamê be, ji bo pergala desthilatdar a kapîtalîst ya girîng êrîş û bişavtin e.

Armanc tunekirina nasnameya me ye

Êdî em wek nîfşên caremîn li Almanya dijîn. Penaberên pêla sêyemîn ji Bakûr û ji Rojavayê Kurdistan ne ku bi salan li Ewropa jiyan dikin.

Ew rastiya ku em jê direviyan îro li her deverêkê bi du me ye. Em ji ber mirina fîzîkî revîyan, lê mirina ruhî li pêşiya me hemûyan e.

Dewleta Alman û herwiha dewletên Ewropayê diwxazin me asîmîle bikin û bi vî riyê ji me ji çanda me, ji nasnameya me dûr bixin. Vê yekê jî weşartî dikin û bi vî rengî dixwazin me tine bikin; bi pergala xwe yên perwerde, dibistanan û zanîngehan dixwazin me perçe bikin.

Gava yekemîn fêrbûna ziman e. Ew ne tiştêkî xirab e, lê ew dixwazin me bi pergala xwe ve bidin girêdan. Ji baxçên zarokan bigire heya zaningehê, hema bêje 25 sal derbas dibin, ew me ne tenê fêrî zimanê xwe dikin, ew di heman demê de dixwazin bi fikrên me jî bilîzin, dixwazin em fêrî çanda wan û hîsên wan bibin. Armanca vê yekê jî ev e ku em xwe ji bîr bikin! Ew nasnameya te û hebûna te ya ku li Kurdistanê bi awayek herî faşîzan tê tine kirin, li Ewrûpayê jî bi awayek cihê tê xwestin bê tune kirin.

Em kî ne û çi ne?

Em kî ne? Armanca hebûna me çi ye? Em çawa dixwazin bijîn? Divê em van tiştan ji xwe bipirsin. Heger em bersivêkê bi-

din van pirsan, em ê rastiya jiyane bibînin. Ger em van pirsan ji xwe nepirsin, em ê nasname û hebûna xwe winda bikin.

Hevalên hêja, divê em wek jinên ciwan li dijî van êrîşan û niyetên dijminane têbikoşin, çanda xwe biparêzin. Ev şerê li dijî asîmîlasyonê, şerê li dijî pergala kapitalîzmê şerêkî pirr hêja û mezin e. Ger em li çanda xwe, li zimanê xwe, li dîroka xwe xwedî dernekevin, em ê ji koka xwe dûr bikevin û winda bibin. Hevala Leyla Güven 6 mehan di greva birçîbûnê de ma. Bi wê berxwedana xwe ew ji bo me bû pêşeng. Bi wê re 7000 girtiyên zindanan li Kurdistan û Tirkiyê tevî greva birçîbûnê bûn û rihê berxwedana 14'ê Tîr-mehê bi hêz kirin.

Niha êdî dem hatiye ku em êdî şiyar bibin. Divê em bi Pa-

radigmaya Rêber APO nasname xwe biparêzin û ji bo şerê mezin amade bin. Em dizanin ku ev pergala bavîksalariyê dixwaze me tine bike. Lê di dîrokê de pêşengên wek Kemal Pîr, Sakîne Cansız û Leyla Güvenan nîşandan ku em bi rihê berxwedanê pirr bi hêz û qawet in.

Dem dema tolhildanê ye. Rêber APO bi pergaleke alternatîf, perspektîfa konfederalîzma demokratîk da ber me. Êdî em jiyanê nû, jiyanê demokratîk, ekolojîk, azadîxwaz û wekhev dixwazin. Armanca me ew e.

Em wek jinên ciwan perçayek ji vî civakê ne, divê em bibin pêşeng û tevgereke bihêz a jinên ciwan pêş bixin, encax bi vî rengî em ê bikaribin tola xwe ji pergala kapîtalîst hilînin.

Women's Struggle Inside and Outside the Freedom Movement

The PKK (Partiya Karkerên Kurdistan - Kurdistan Workers' Party), is a movement based on the pillars of socialism. Its founder Rêber APO, who is today the Leader of the Kurdish people and the internationalists around the world, states that "insisting on

socialism is insisting on humanity." Insisting on humanity is forming, or going back to, a communal society. And that is only possible with the liberation of women. Again as Rêber APO famously mentions, "a society could only be free with the liberation of women." That is

why the core philosophy of the PKK is based on the liberation of women, and that is only possible by us women taking our own will and strength back into our hands; resisting on the forefront, in every area of struggle, weaving our own future with our own hands. This is done

through an incredible amount of labor and effort put into developing ourselves as women, where the whole system (including religions) is surrounding us with deeply embedded misconceptions about women. Utterly misogynistic ideas such as 'women are incapable human beings', 'women are not even human beings, because they are made from the ribs of men' are more widespread than one might think. This line of thinking leads right into the idea that 'women shouldn't be doing this or that, because that is not what a woman should be doing'. In short words, the PKK, with its ideology based on women's liberation has opened a new path for women. This sacred path is accompanied by colorful flowers, watered by the blood, sweat and tears of thousands of women comrades, and every stone on the pathway is upholstered by a woman comrade that has sacrificed her meaningful life on the way to freedom.

Women in the Kurdistan Freedom Movement have not only resisted and developed an astonishing struggle against the enemy (capitalist modernity), but has also done this against the male-dominated mentalities among the male comrades within the movement, as well as amongst themselves. This is why the resistance level of the Kurdish women are indescribable. As if the fight against such a barbaric and evil enemy wasn't enough, they also have to constantly prove themselves against the other male comrades. Experienced friends in the movement often explain

how it was prior to the autonomous women structures in the movement, and how difficult the period of acceptance by the male comrades were.

One day, after a hectic day we were discussing how the male comrades often take our efforts of labor for granted, and that we should develop a certain attitude against this. Then a woman comrade who has been a part of the struggle for more than 25 years, said these words: "When the formation of the women's army was taking place in the early 90s, a group of female comrades went to a battalion full of male comrades. The female comrades were determined to prove themselves. Back then we weren't as knowledgeable and nowhere near as experienced as we are now. Anyway, there were heavy bags of provisions and basic needs, and a few of the female comrades were having their menstrual cycle. The male comrades provoked the friends and the female friends, in order to prove that they could be as good a guerilla as men can be, loaded the bags on their backs and carried them for hours. As a result, a few female friends developed permanent and very serious illnesses. After that, the male comrades mocked and laughed at women comrades saying "this isn't for you, we understand your want for being a part of the revolution, but this is men's work, and women should be protected because they are delicate." This is why when we claim the women's resistance we should know the history of women especially in the freedom movement, in order to better understand the

meanings of the words 'effort' and 'labor'!

This shows us how necessary it is to know that especially in the PKK, women comrades work, and should work, triple the amount of work a male comrade does. It is also extremely vital, and should be grasped that the struggle for the freedom of Kurdistan, and struggle for the freedom of women have been taking place symbiotically. This is connected to the liberation of the mentalities, in order to create a new and free mentality based on the philosophy and ideas of Rêber APO.

Most women taking active part in the resistance come from working class backgrounds, and this is the very reason why the concepts of labor, work and effort are so familiar while describing the characteristics of a woman. It is significant to mention that Rêber APO usually associates and distinguishes a clear bond between women and welatparêzî (having love for your land), women and labor, women and love, women and nature, as well as women and knowledge. These are the kind of features that anyone who wants to be a true revolutionary should adopt. Rêber APO has clearly stated that women are closer to doing this. From the goddess of the Neolithic Era to the modern day mother, women have always had a deeper and more natural connection with labor, and therefore have always been at the forefront of labor as the oldest working class.

Socialist women of the Kurdistan Workers' Party have rescued the meaning of labor from

an approach that reduced labor to an understanding of power struggle between the working class and the bourgeoisie. The problem goes far beyond the issue of who is going to be in control of the currently existing structures of state power. The problem is not to decide who should run the system, rather, the system itself in its entirety needs to be redesigned. What we as the Kurdistan Freedom Movement put forward is Rêber APOs paradigm of Democratic Modernity, which is based on Democracy, Ecology and the Liberation of Women.

It is almost impossible to mention anything about the working class without referring to the tremendous labor put in by women. Women are the “nation” that has been oppressed

and exploited the most, but also the one that goes almost completely unrecognized, especially when talking about the uprisings and the revolutions of the near past. In many revolutions, from Eritrea to the Soviet Union, women fought in the front lines of the battlefield for freedom, justice and equality. However, shortly after the victories were won, women were quickly sent back to the classic roles that the male-dominated system has assigned for us.

So this year is the year of women and ecology. For the first time in history, (or rather, HERstory), women went on ‘national strikes’ to protest inequality, discrimination and exploitation of women in the workplace. The women in Kurdistan rose up against ISIS and

wiped it off the map. The world is being reclaimed and recreated by the will of women! The uprisings for ecology are taking place with women leading the struggle, because our strong connection with nature is so deep that our renewing cycle is in harmony with one another. The Hungerstrikes started by a real peoples’ heroine Leyla Güven so that the isolation on Rêber APO be ended was successful! One may say, she was on Hungerstrike for the freedom of humanity!

On this note we say;

**Long Live Women's Labor!
Long Live Women's Resistance!
Long Live Kurdistan Workers
Party!**

Wütende Tornados in mir

Immer wieder wird mir klar, wie unglaublich verrückt das Leben doch ist. Ich frage mich, welche Schritte mich zu der Entscheidung geführt haben, Teil der ehrwürdigsten und wunderschönsten Bewegung zu werden, die mir als junge Kurdin auf diesem Planeten jemals begegnen könnte.

Aufgewachsen in einer Welatparêz-Familie, kannte ich

Rêber APOs Namen schon als Kleinkind und konnte meiner Erzieherin im Kindergarten mit meinem einfachen Wissen aufgebracht erzählen, wie die grausame Türkei unser Land zerstört hat und alle KurdInnen töten will. Meine Familie war sehr stolz darauf, schließlich wollten sie mich zu einer jungen Frau erziehen, die ihre Wurzeln kannte. Aber kannten

sie ihre Wurzeln überhaupt selbst? Kannten sie die Werte der Bewegung und versuchten sie mir diese weiterzugeben? Über die Antwort muss ich nicht lange nachdenken. Ich sollte eine Frau des Systems werden. Nicht zu auffällig, aber besser als andere. Irgendwie wollte man es mir so verkaufen, als hätte ich die freie Wahl meinen Lebensweg zu wählen, doch

Eine Genossin erzählte mir vor einigen Jahren, der Kapitalismus sei wie ein Massagestuhl, der dich festhält, weil er „so viele bequeme Vorteile“ hat. Dies traf perfekt auf mich zu. Doch mit der Zeit merkte ich, dass diese Verlockungen nicht nur wertlos waren, sondern mich auch runterzogen.

letztendlich war meine Zukunft vorgezeichnet. Im Kapitalismus ist es so: Du hast die „freie Wahl“, dich in dem Rahmen des Staates zu bewegen. Du hast die freie Wahl, deinen Beruf auszuwählen und anzuziehen was du willst. Aber das geht nur, wenn du nach den Regeln des Staates spielst und dich in den vorgegebenen Denkschablonen bewegst. Willst du über die Grenzen hinaus, so wirst du zur Zielscheibe. Vielleicht als TerroristIn, vielleicht aber auch als Verrückte. Ich konnte das nicht richtig akzeptieren und komme wieder zu dem Thema Freiheitsbewegung. Durch mehrere Seminare fing ich an einiges klarer zu sehen, die kapitalistische Moderne besser zu verstehen. Mir fielen so viele Dinge auf, die mir vorher verborgen blieben. Ich sah in der Familie einen Widerspruch und kämpfte viel mit ihr. Immer deutlicher sah ich die Lebensart der Freiheitsbewegung vor meinen Augen.

Politik war nun mehr als ein Hobby, es wurde zu einem wichtigen Teil meines Lebens und ich wusste, dass mich diese Pflicht immer begleiten wird, was immer auch geschehen mag. Ich merkte, dass Ungerechtigkeit und Unterdrückung

nicht nur mein eigenes, sondern das Problem aller Frauen dieser Welt sind. Nachdem ich Rêber APOs Bücher gelesen hatte, anstatt nur sein Bild an der Wand hängen zu sehen, lernte ich ihn zu verstehen. Auch die MärtyrerInnen bekamen für mich eine noch höhere Bedeutung, denn ich verstand immer mehr, dass sie für eine neue Welt, für ein neues, alternatives Leben gekämpft hatten. Und das hatten sie mit all ihrer Liebe und Hingabe getan. Nachdem ich nun auch das Bildungssystem besser durchleuchtete, sah ich auch das Studium nur noch als nervigen Holzklotz am Bein, der dazu diente meine Familie zufrieden zu stellen.

In der Zeit der politischen Arbeiten bemerkte ich, wie ich mich veränderte. Ich lernte viel über die Frauengeschichte. Das gab mir viel Selbstbewusstsein. Aber ich geriet immer an Grenzen, weil ich mich diesem Kampf für Freiheit nie vollständig hingeben konnte. Ich lebte zwischen zwei Welten, die ich nie ganz miteinander vereinbaren konnte. Und das wusste ich auch. Mit einem Bein stand ich im System, mit einem im revolutionären Kampf.

Für mich war die Freiheitsbewegung immer etwas Unan-

tastbares. Dennoch verdrängte ich den Gedanken, vollständig ein Teil davon zu werden. Ich traute es mir nicht zu. Außerdem versuchte ich, mich an den Bequemlichkeiten des Systems festzuklammern und mein widersprüchliches Leben irgendwie zu rechtfertigen. Ehrlich gesagt dachte ich auch gar nicht wirklich daran, diesen Schritt zu wagen. Also die Option an sich war mir nicht gegenwärtig, bis ich anfang tiefer nachzudenken. Ich dachte nie zu viel auf einmal darüber nach, mir wurde nämlich schlecht dabei. Wieso? Ich wusste, dass es das einzig Sinnvolle war, dem ich mich in meinem Leben widmete. Das hätte jedes Kind erkennen können. Aber ich verdrängte diesen Gedanken, weil ich vor irgendetwas Angst hatte. Ich konnte nicht genau einschätzen wovor. Vielleicht, weil es zum ersten Mal keinen genau vorhersagbaren Ablauf meines Lebens geben könnte, wie es z. B. bei einem Studium der Fall ist. Aber eigentlich sollte das Leben doch keine gerade Linie sein! Man kann nicht wissen, was man im nächsten Jahr in der vierten Novemberwoche tut (außer natürlich den 41. Jahrestag der PKK zu feiern). So ist auch der revolutionäre Kampf. Später

Ich wollte ein Teil der Revolution werden, frei denken und mich für alle Grausamkeiten, die meinem Volk und allen Völkern dieser Erde angetan wurden, rächen, indem ich mit den Farben der Frau für eine Alternative nach Rêber APOs Philosophie kämpfe.

lernte ich, dass die Schönheit im Leben darin bestand, dass man den GenossInnen vertraut und kein monotones Leben führt.

Meinen größten Widerspruch erlebte ich in einem Moment, als ich mich gerade mit militanten Persönlichkeiten auseinandergesetzt hatte, und danach mein Handy in die Hand nahm, um auf Instagram zu gehen. So viele Menschen auf der Welt wurden sich über ihr falsches Leben bewusst, kämpften, um die Welt zu verändern, und gaben sogar ihr Leben innerhalb dieses Kampfes, und was tat ich? Alles kam mir so komisch vor und ich versuchte mir trotzdem alles gut zu reden. Diese Menschen, die mich auf Instagram für einen Moment anekelten, waren eigentlich mein Spiegelbild. Nie hatte ich mich so sinnlos und leer angefühlt. Als ich mir diese Scheinwelt ansah, spürte ich einen schwarzen Schleimlumpen in der Mitte meines Körpers, den ich endlich auskotzen wollte. Ich dachte früher, der revolutionäre Freiheitskampf Kurdistans bräuchte mich, aber ich brauchte ihn.

„Auf was warte ich?“, fragte ich mich. Wenn ich mir die heldenhaften Geschichten Zilans und Bêritans vor Augen führte,

füllte sich mein Herz mit Liebe und Inspiration. Das waren Frauen, die frei sein wollten und ihrem Leben eine Bedeutung schenken wollten. Warum sollte ich als kurdische junge Frau nicht in ihre Fussstapfen treten wollen, und den Kampf, den sie begonnen haben weiterführen? Vor was hatte ich also Angst? Was kann schlimmer sein, als so zu leben wie zu dem Zeitpunkt? Wie kann ich mein Leben einfach so in „Ruhe“ weiterführen, wenn ich mir dieser Sache bewusst geworden bin? Ich weiss, das sind viele Fragezeichen, aber so sieht es in deinem Kopf aus, wenn du einen Widerspruch mit deinem Leben lebst. Es ist, als würden zwei riesige Tornados in dir wüten, die dir jede Bewegung und jeden Gedanken erschweren. Eigentlich weisst du, was das Richtige ist, aber aus irgendeinem Grund machst du es doch nicht. Paradox.

Eine Genossin erzählte mir vor einigen Jahren, der Kapitalismus sei wie ein Massagestuhl, der dich festhält, weil er „so viele bequeme Vorteile“ hat. Dies traf perfekt auf mich zu. Doch mit der Zeit merkte ich, dass diese Verlockungen nicht nur wertlos waren, sondern mich auch runterzogen. Von Weitem sah es aus, als würde

mir das System eine Rose hinhalten, doch als ich näher hinsah, war es eine Schlinge, die man mir um den Hals legen wollte. Und wenn du deinen Mut zusammenbringst, und es schaffst, dich von diesem elenden Massagestuhl loszureißen, merkst du, wie er dir die ganze Zeit Dolche in den Rücken gestoßen hat, ohne dich etwas bemerken zu lassen. Das zu erkennen ist schmerzhaft. Mir tat es weh. Aber gleichzeitig hatte ich eine Perspektive. Auf der anderen Seite gibt es Hevaltî, Geschichte, Freiheit und Wahrheit. Hier kann ich niemanden mit leeren Worten beeindrucken. Meine Taten und Gefühle zählen und hier erfahre ich die ehrlichste Liebe. Ich wollte ein Teil der Revolution werden, frei denken und mich für alle Grausamkeiten, die meinem Volk und allen Völkern dieser Erde angetan wurden, rächen, indem ich mit den Farben der Frau für eine Alternative nach Rêber APOs Philosophie kämpfe. Deshalb wurde ich zum Teil der Freiheitsbewegung. Ich wusste, dass ich durch meinen Beitritt nicht einfach all meine Probleme wegzaubern können. Aber eines wusste ich: Das war mein erster Schritt in Richtung Freiheit.

Deine Augen glänzen auch heute noch

Schönheit gewinnt mit Genossenschaftlichkeit an Bedeutung. Und wie kann man die Liebe für die GenossInnen, für die Gesellschaft besser beweisen, als bereit zu sein, das Leben für diese zu geben? Kann man noch stärkere Verbundenheit zeigen, als 24 Stunden für einen Glauben, für die Hoffnung, für eine freie Zukunft zu

geben?

Wie immer stelle ich mir diese Fragen, doch die Antwort scheint immer gleich zu sein: Noch ehrlichere Liebe, noch größere Verbundenheit gibt es nicht. Es sind die MärtyrerInnen, die ihre Liebe für Kurdistan beweisen. Sie sind es, die uns zeigen was wahre Schönheit ist, die ihrem Leben Bedeutung

schenken, die die SucherInnen der Wahrheit sind. Es ist ihr Lächeln, welches wir sehen, wenn wir die Augen schließen.

Eines dieser Sucher der Wahrheit ist Heval Baran Mawa. Ein Genosse, den ich flüchtig kannte. Aber es ist keine Übertreibung, wenn ich sage, dass mir die wenigen Stunden gereicht haben, um wirklich fasziniert

zu sein. Egal wen ihr fragen werdet, die Antwort wird gleich sein: Heval Baran war der Inbegriff von Disziplin, Militanz und Ernsthaftigkeit. Seine Haltung schrie förmlich nach Entschlossenheit, seine Augen funkelten vor Wut, wenn jemand der Partei schadete, seine Worte waren immer klar und ehrlich.

Gerade neu hatte er sich dem bewaffneten Kampf in Botan angeschlossen, und somit seinen größten Traum erfüllt, als er zusammen mit sieben weiteren FreiheitskämpferInnen in Colêmerg bei einer Auseinandersetzung mit den türkischen Soldaten zum Märtyrer wurde. Sein Märtyrertod letztes Jahr war für uns alle ein großer Verlust.

4-5 Stunden, die mich auch nach 4-5 Jahren nicht losließen

Bei meiner erste Begegnung mit Şehîd Baran war ich eher distanziert. Ich war gerade neu in den Bergen Kurdistans, als ich ihn kennenlernte. Alle GenossInnen machten einen besonderen Eindruck auf mich. So auch Heval Baran. Er wurde mir als der Ko-Sprecher der Komalên Ciwan vorgestellt. Meine ersten Eindrücke von ihm waren, dass er sehr ernst, nicht mürrisch oder sauer, aber ernst und zielstrebig war. Erst dachte ich, sein Charakter wäre einfach so. Später wurde mir klar: Es war keine Sache des Charakters, sondern die der Entwicklung. Vor mir stand ein Genosse, der die Kultur der Freiheitsbewegung in sich lebt. Ein Genosse, der wirklich ständig mit dem Herzen die Wun-

den Kurdistans spürte. Und Kurdistan zu heilen, ist keine einfache Sache. Er war ernst, weil er die politische Lage gut verstand und auch fühlte. Sein Handeln richtete sich immer danach. Für leeren Zeitvertreib und überflüssige Fehler hatte Heval Baran keinen Raum. Er gab seine 24 Stunden für diesen Kampf. Diese Ernsthaftigkeit war ihm ins Gesicht geschrieben: In seiner Zornesfalte stand der Schmerz Kurdistans geschrieben.

Einige Monate später befand ich mich in einer ideologischen Bildung. Es war ein warmer Herbsttag, als wir ein Seminar zur militanten Persönlichkeit bekamen. Es sollte auch der Tag werden, der mich immens beeindruckt hat, denn das Seminar hatte Heval Baran geleitet. Da er ein sehr gesellschaftlicher Genosse war, wollte er uns anhand einiger praktischen Beispiele erklären, was klassische Fehler waren, die wir während den revolutionären Arbeiten begingen. Dieses Seminar war für mich nicht das erste. Doch sowohl seine Art und Weise als auch sein Scharfsinn brachten uns dazu, unser vorheriges Wissen in Frage zu stellen. Er hatte sich auf die Probleme fokussiert und analysiert, wie sehr wir noch an uns arbeiten müssen, um wirklich revolutionär, richtig militant zu werden. Mit seinem Scharfsinn deckte er Wort für Wort alle Fehler auf. Und ich hatte ja von seinen Augen berichtet: In seinen Augen sah man das Funkeln eines Revolutionärs, der keine Fehler akzeptierte. Manche Dinge waren für ihn unerträglich. Damals hatte ich nicht die Kapazität,

das alles so zu verstehen, obwohl seine Worte einfach und klar waren. Aber man spürte ihn einfach und war plötzlich über sich selbst und die Fehler empört! Innerhalb der PKK gibt es eine bestimmte Sprache, die aus der revolutionären Kultur entspringt: Sie ist eine perfekte Synthese zwischen Analyse und Emotionen, sie ist sehr verständlich und klar. Heval Baran hatte sich mit dieser Sprache verschmolzen. Doch wie sollten wir damals so fühlen wie Heval Baran? Für uns war alles was wir hörten logisch, unbestreitbar. Doch waren wir längst nicht in der Lage die gleichen militanten Emotionen zu fühlen wie er.

Es war wie Zufall, als ich mir mehrere Jahre später Aufnahmen von diesem Seminar anhörte. Ich war schockiert, als ich merkte, dass ich bis heute noch die fundamentalsten Dinge von ihm gelernt hatte. Sogar die Worte, die ich benutze erinnerten mich an sein Seminar. Es waren nur 4-5 Stunden, die mich auch nach 4-5 Jahren nicht losließen.

Ein großer Name in der Jugendgeschichte

Ab und an berichtete er uns von den MärtyrerInnen. So wie über sie redete, werde ich ihn nicht beschreiben können. Denn wenn er von großen MärtyrerInnen wie Şehîd Çiyager, Şehîd Axîn und Şehîd Gelhat sprach, war es als wären die GenossInnen gerade vor unseren Augen. So detailliert, so klar und so voller Liebe erzählte er von ihnen... Ich muss wirklich meine Selbstkritik abgeben,

dass ich es nicht genauso machen kann. Denn Şehîd Baran ist nicht irgendein Genosse. Sein Name steht groß in der Liste der Geschichte der Jugend der PKK geschrieben. Und das ist auch kein Wunder: Er hat von der Gründung der Komalên Ciwan bis zu ihrer Entwicklung große Beiträge geleistet. Es waren seine Mühen und Perspektiven, mit welchen die Jugendbewegung „Ciwanên Şoreşger“ in Rojava organisiert wurde, als sich die Rojava-Revolution noch neu entwickelte. Mit ihm zusammen entwickelte sich eine Generation revolutionärer Jugendlicher in Rojava. Bei der Gründung der YDG-H (Die patriotische Bewegung der revolutionären Jugend) 2013 in

Bakur war wieder sein Fleiß ausschlaggebend. Und sogar bei der Umwandlung der YDG-H in YPS (Zivile Verteidigungseinheiten) in 2015 sind seine Spuren, seine Mühen sichtbar. Er war der Kommandant von großen KämpferInnen wie Şehîd Axîn, Faraşîn, Rojvan, Alişer, Harun, Êrîş, Sitî, Andok und vielen weiteren GenossInnen. Und noch heute, und bestimmt auch noch morgen, lebt der Genosse in uns weiter.

Das meine ich, wie ich es schreibe: Wir sind die Generation, die Militanz und Entschlossenheit von Heval Baran gelernt hat. Stark zu sein, gegen Rückständigkeit zu kämpfen und den Widerstand ernst zu nehmen haben wir durch ihn

und seine Haltung gelernt. Und wenn er mit uns weiter lebt, und wenn wir seine Haltung weiter leben, wird er auch morgen noch leben.

Unvergesslich sind seine Mühen. Unvergesslich ist sein Hevaltî, seine Genossenschaftlichkeit. Denn alles was er getan hat, hat er für die Freiheitsbewegung getan, für uns getan. Der Schmerz, den er für Kurdistans Lage empfand, sollte uns eine Quelle der Inspiration sein. Selbst von seinen Augen, ohne ein Wort zu hören, konnten wir viel lernen. Und das Feuer in seinen Augen glänzt heute noch, wenn neue Jugendliche ihm folgen, um die Wunden Kurdistans zu heilen.

Brief an Şehîd SARA (Sarah Handelmann)

Der folgende Brief ist für Şehîd Sara (Sarah Handelmann) geschrieben. Hevala Sara schloss sich 2017 der Guerilla in Kurdistan an. Sie war eine deutsche Genossin. Im April 2019 wurde sie bei einem türkischen Luftangriff in den Medya-Verteidigungsgebieten zur Märtyrerin.

Einige Worte der Erinnerung

Dieser Brief soll an dich gehen liebe Genossin. Du Frau, die nicht in diese Welt passte. Ich habe dich als Aktivistin kennengelernt, als starke Guerilla-Frau konnte ich dich nicht kennenlernen. Diese Möglichkeit hatte ich leider nicht. Trotzdem freue ich mich sehr, dass ich dich kennengelernt habe, diesen einen Tag 2016 am internationalistischen Langen Marsch für die Freiheit für Rêber APO. Es ist manchmal ein Gefühl, so eine Art Intuition, die dich motiviert mit einer anderen Person zu reden. Jedenfalls haben wir schnell einige Worte miteinander getauscht. Schnell hatte ich gemerkt, was für einen schönen Menschen ich vor mir hatte. Du passtest einfach nicht in diese Welt. Du warst wie ein Kreis in einem Dreieck. Schon so früh

hattest du die brutale Seite einer vom Kapitalismus beeinflussten Gesellschaft selbst zu spüren bekommen. Du warst eine stille Seele, die aufpasste was sie sagte. Immerzu hattest du deine Worte gewählt, um nichts Falsches zu sagen. Du hattest den Gedanken, und noch mehr das Gefühl, doch die Worte waren für dich noch unfassbar. Denn du warst nicht einfach irgendeine Person. Du warst ein Kreis, der die richtige Form suchte, um Platz in dieser Welt zu finden. Mir erzähltest du wie deine Familie schon immer ausgegrenzt wurde, wie ihr immer ein anderer Teil in der Gesellschaft wart, wie du mit Diskriminierung konfrontiert wurdest. Und wir mussten gar nicht mit akademischen Worten um uns schmeißen, denn Menschen die leiden, verstehen Menschen die leiden. Und sobald Religion, Ethnie und

Geschlecht keine Rolle mehr spielen gibt es nur noch einen Fokus: Den Kampf gegen Unterdrückung, gegen den Zerfall der Gesellschaft, gegen das Patriarchat... Es gibt nur einen Charakter der überall und immer zählt: Den Charakter einer Revolutionärin. Deswegen war es kein weiter Schritt, sondern ein natürlicher Fluss, dass du dich im Zentrum der Revolution wiederfandest – in Rojava.

„Ich kann keine Revolution machen. Ich schaffe es nicht mal zwei Worte nebeneinander zu bringen, ohne so lange zu überlegen...“, hatte einst die Sarah gesagt, die noch immer von den Lasten der Vergangenheit auf den Boden gezogen wurde. Die revolutionäre Sara jedoch war bereit, entschlossen ihre Stimme zu erheben, den Boden zum Zittern zu bringen.

Glaub mir, Hevala Sara, ich spüre deine Ruhe und die Ein-

**Kampfname:
Sara Dorşîn
Vor- und Nachname:
Sarah Handelsmann
Geburtsort:
Deutschland
Gefallen in und am:
Medya-Verteidigungsgebiete
7. April 2019**

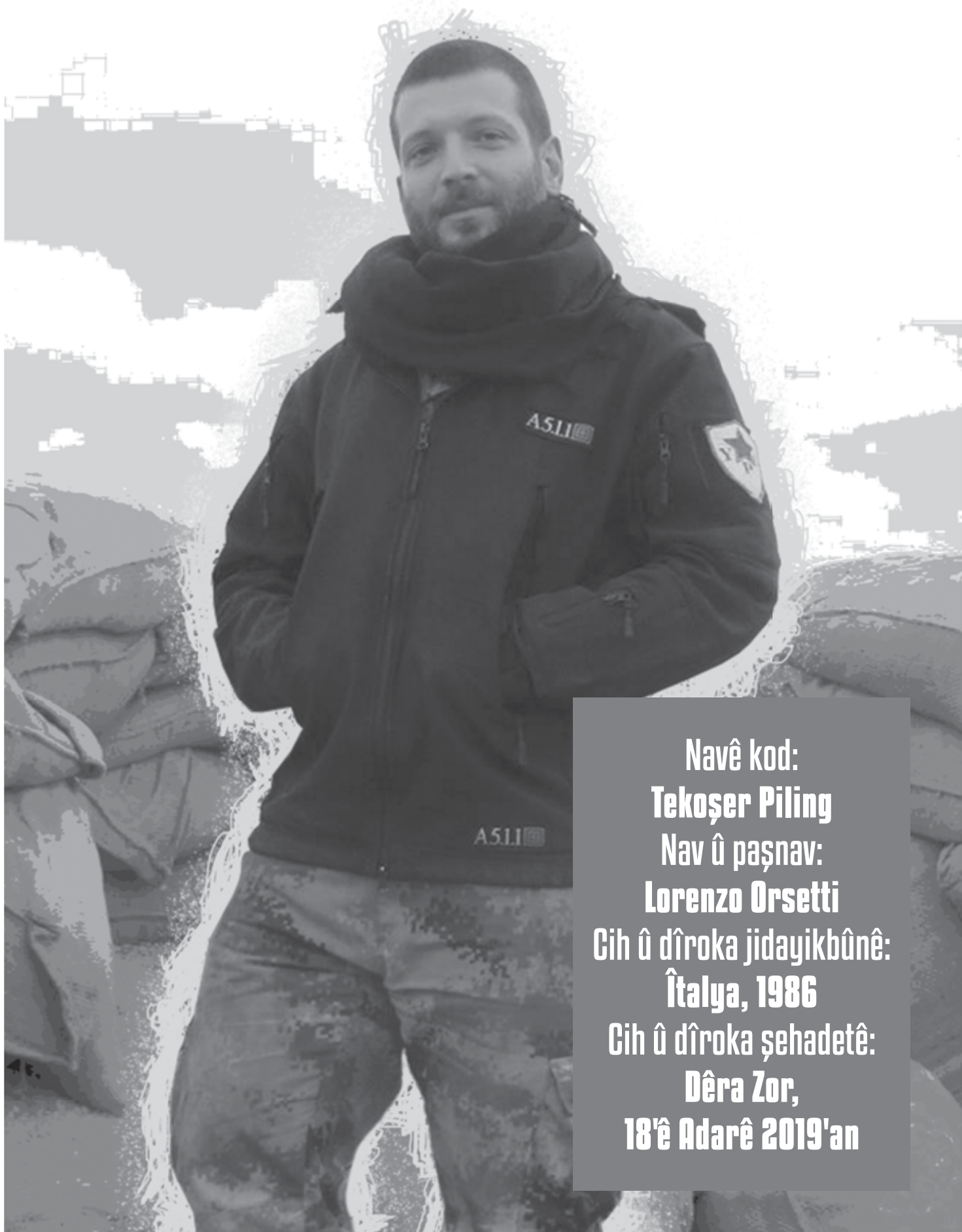

fachheit, während ich diese Worte niederschreibe. Du warst eine Internationalistin, die sehr bodenständig, enorm bescheiden und sehr sehr empathisch war. Deshalb glaube ich, dass du auch in Kurdistan keine Probleme hattest, dich zu entfalten. Kurdistan ist die Heimat der Revolution, die Heimat der Menschen, die nicht in diese Welt passen. Es ist der Ort, an dem wir unsere neue Welt schaffen. Und nun gehörst du zu den GenossInnen, die das verstanden und alles für die Re-

volution getan haben. Du hast deine Form gefunden. Du hast dich für die Freiheit entschieden und an die Geschwisterlichkeit der Völker geglaubt. Du wurdest zur internationalistischen YJA-STAR Kämpferin, voller Anmut, Entschlossenheit und Liebe. Du hast den Weg von Heval Andrea, Heval Uta und Heval Şiyar verfolgt. Du bist unsterblich, Hevala Sara, so wie viele andere GenossInnen. Und es war mir eine Freude, dich gekannt zu haben. Als eine junge Frau, die mit dir schöne Zeiten

zusammenerlebt habt, will ich dir versprechen: Unser Kampf wird sowohl in Kurdistan als auch in Deutschland weitergehen. So wie du im Namen des internationalistischen Kampfes in Kurdistan dein Leben gegeben hast, werden wir hier alles Mögliche tun, um deinen Geist erwecken zu lassen. Unsere Liebe für die MärtyrerInnen ist unendlich, unsere Entschlossenheit ebenfalls.

Şehîd Namirin!

Navê kod:
Tekoşer Piling
Nav û paşnav:
Lorenzo Orsetti
Cih û dîroka jidayikbûnê:
Îtalya, 1986
Cih û dîroka şehadetê:
Dêra Zor,
18'ê Adarê 2019'an

1989'dan Bugüne Açlık Grevleri ve Ölüm Oruçları

Tarih, egemenler, işgalciler ve sömürgecilerin zor ve baskısı karşısında toplumun, direnenlerin mücadelesi ile yazılır. Bin yıllardır tüm egemenlikçi, sömürücü baskı araçlarını toplumların üzerinde bir kılıç gibi sallayan despotlara karşı toplum kültürü, direnişçi öğeleri ve öncüleri ile varlığını korumak adına sürekli bir direniş içerisinde. Tıpkı Önder APO'nun da dediği gibi tarihin akışı iki nehir halinde sürmektedir. Biri egemen-despotların sömürge sistemi, toplumsallığı parçalayarak onu yok etme düzeni yani kapitalist modernite düzeni; bunun karşısında ise toplumların inancını, kültürünü ve varlığını korumak adına yürüttüğü demokratik modernite nehri. Bu her iki nehir aydınlık ile karanlığın, iyi ile kötünün, güzellik ile çirkinliğin amansız ve sürekli savaşımına sahne olmuştur.

Bu direnişin günümüzde belki de en belirgin sürdüğü coğrafyaların başında gelmektedir Kürdistan. Kürdistan bin yıllardır sömürgeciliğin hüküm sürdüğü, kan döktüğü bir coğrafya olmasına karşın özgürlük ateşinin hiç sönmeden tuttuğu bir coğrafya olmuştur. Bu öyle bir direniştir ki, bu coğrafyada yaşayan tüm halkları, kültürleri, dinleri, inançları, dilleri kucağına almış, onları korumayı,

yaşatmayı hep bilmiştir. Hangi yüz yıla bakarsak bakalım, sömürgeciler ve zorbalar ne kadar güç kullanırlarsa kullansınlar toplumsal direniş nehri Kürdistan'da evrensel direniş değerlerini hep yaşatmış, bu değerleri savunmasını hep bilmiştir.

PKK ile başlayan son özgürlük yürüyüşü de tarihten aldığı miras ile direniş bayrağını daha da yükseklere taşımış, dağ doruklarına adeta özgürlük ülkesini kurarak buradan Kürdistan'a, Ortadoğu'ya ve dünyaya yayılarak herkesin özlemi olan özgür yaşamı direniş destanlarıyla örmeye başlamıştır. Bu direniş binbir şekilde süregeldi bugüne kadar. Ve bu direnişin en destansı mekanlarından biri de her zaman zindanlar oldu. Bu yazıda 1989'dan günümüze kadar süren ölüm oruçları ve büyük açlık grevlerini ele alacağız.

1989 açlık grevi ve ölüm orucu

12 Eylül faşist cunta rejimi ile birlikte zindanlar bir irade kırma mekanı olarak ele alındı, her türlü insanlık dışı işkence ve baskı bu amaçla yapıldı. İktidarların ismi değişse de uygulamaları hep aynı kaldı. Direnerek ve ağır bedeller ödeyerek haklarını elde eden özgürlük tutsaklarına dayatılan uygulamalardan biri de 'tek tip

kıyafet' oldu. Düşmanın kendi faşizan tek tipçi zihniyetini tutsaklara uygulamaya çalışması karşısında birçok can direniş içinde şehitler kervanına katıldı. 1980'lerin başında başlayan bu dayatmalar direnişlerin tırmandığı 81-82-83 ve 84 yılları ardından bir süre durulsa da 1989 ile yeniden tırmanışa geçti. Tek tip elbise uygulamasına karşı direnişler yükselince bu defa hücre tipi hapishanelere geçiş planı yapılmaya başlandı. İlk uygulama Eskişehir Özel Tip hapishanesinde hayata geçirilmek istendi. Buna karşın Eskişehir Zindanı'ndaki tutsaklar 29 Haziran 1989 günü direnişe geçerek açlık grevi eylemi başlattı. Açlık grevi eylemi 32. gününde ölüm orucuna dönüştürüldü. Eskişehir Zindanı'nda 280 tutsağın başlattığı direniş adım adım yayılarak Türkiye ve Bakurê Kurdistan'daki 21 zindanda karşılık buldu ve 2 bini aşkın tutsak eyleme katılarak büyük bir direnişi açığa çıkardılar. Direniş karşısında çaresiz kalan faşist TC rejimi Eskişehir'deki eylemin 34. gününde tutsakları Aydın ve Nazilli'deki zindanlara sürgün etti. Yaz sıcağında ve havasız ring araçlarında aç ve susuz bir şekilde 20 saat süren yolculuk adeta bir işkence yöntemi olarak kullanıldı. Bu yolculuk ardından süren açlık grevi ve işkenceler sonucu

“Sadece şehitlerimizin anısı değil, bununla birlikte büyük zindan direnişçiliği de her türlü nitelemenin üstündedir. Ve büyük bir yaşamı temsil ediyorlar. Faşizme karşı zindan koşullarında savaşıarak insanlık onurunu, halkımızın şeref ve onurunu, Partimizin en değerli evlatları olarak yaşıyorlar. Onların bu beklentilerine verilecek en uygun karşılık; fırtına gibi esen bir savaşıdır.”

Rêber APO

PKK’li tutsaklar Hüseyin Hüsnü Eroğlu ve Mehmet Yalçınkaya 2 Ağustos’ta şehit düştüler. Şehadet pahasına direnen PKK’lilerin eylemi ise 51. gününde, yani 19 Ağustos 1989’da zafere ulaşarak sonuçlandı.

Önder APO zindan direnişçiliğinin bu yıkılmaz iradesini şu sözlerle anlatıyor: “Sadece şehitlerimizin anısı değil, bununla birlikte büyük zindan direnişçiliği de her türlü nitelemenin üstündedir. Ve büyük bir yaşamı temsil ediyorlar. Faşizme karşı zindan koşullarında savaşıarak insanlık onurunu, halkımızın şeref ve onurunu, Partimizin en değerli evlatları olarak yaşıyorlar. Onların bu beklentilerine verilecek en uygun karşılık; fırtına gibi esen bir savaşıdır.”

1995 açlık grevi

Savaşın tırmandığı, Serhildanların günden güne büyüdüğü yıllar oldu 90’lı yıllar. Faşist-soykırımcı TC ise yükselen halk direnişi karşısında bir yandan kirli savaşı tırmandırdı bir yandan da en insanlık dışı uygulamalara yenilerini ekledi. Önder APO 90’lı yılları hem halk örgütlemesini büyütmede

hem de çözümü geliştirmede bir fırsata dönüştürmek, bugün ‘yaşatma siyaseti’ olarak tanımladığı duruşunu daha o günlerden dosta düşmana gösterme gayretinde oldu. Ancak sıkışan TC, Önderliğin çözüm arayışları karşısında kirli savaşı büyüttü, Gladio’yu devreye koydu, binlerce köyü yaktı ve milyonlarca Kürdistanlı’yı yerinden yurdundan göç ettirdi. Bu kirli savaş uygulamalarına karşın sessiz kalamayan özgürlük tutsakları 14 Temmuz 1995 tarihinde binlerin katıldığı büyük açlık grevi eylemini başlattı. Bu eylemin geçmiş yıllardaki eylemlerden farkı; hem zindanlardaki yaklaşık on bin tutsağın eyleme geçmesi hem de eylemin zindanlar dışından kitlesel bir şekilde desteklenmesi oldu. 14 Temmuz günü başlayan eylem kısa sürede Bakurê Kurdistan’ın tüm şehirleri ve Türkiye metropollerinin yanı sıra Avrupa’dan Rusya’ya, Amerika’dan Avustralya’ya, Afrika kıtasına kadar neredeyse dünyanın dört bir yanına göç etmiş Kürdistanlılar tarafından sahiplenilerek kitlesel eylemlere, açlık grevi direnişlerine dönüştü.

Yozgat Zindanı’nda eyleme katılan Fesih Beyazçiçek eyle-

min ilk şehidi oldu. Ardından Berlin’de “Kürdistan için ne zaman gerekirse şehit düşerim” diyen Gülnaz Baxistanî de şehitler kervanına katıldı. Eylemlerin tırmandığı günlerde sömürgeci Türk devletinin vahşeti sonucu Amasya Zindanı’ndan Remzi Altıntaş da şehadete ulaştı. Ve eylemin belki de en sarsıcı şehidi, 60 yaşındaki Latife Ana. Latife Kaya Ana, 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu direnişçisi evlatlarının sözlerinde dile getirdikleri “yaşamı uğruna ölecek kadar seven”lerden olduğunu gösterdi ve direnişin sesini haykırmak için ateşe sarıldı. Yükselen bu direniş dalgası karşısında dünya çapında teşhir olan faşist Türk devletinin 20 Ağustos 1995’te tutsakların talebini kabul etmesi ardından eylem sonlandırıldı.

1996 açlık grevi ve ölüm orucu

1995’in sonlarında Türk faşist rejimi saldırılarına yine hız vermişti. Birçok zindanda süren saldırılarda çok sayıda devrimci yaşamını yitirdi. Sistematiği saldırılara karşın PKK’li tutsaklar 20 Nisan 1996 tarihinde direnişe geçti. Yaklaşık 10 bini bulan PKK’li tutsak-

lar baskılar karşısında süresiz açlık grevi eylemi başlattı. Bu eylemlere Türkiye sol hareketlerinden bin beş yüz devrimci tutsak da aynı gün katıldı. Diyarbakır Zindanı'nda bulunan tutsaklar 29 Mayıs günü, yani eylemin 31. gününde yoğun saldırıya maruz kaldı. Direnişin devam etmesi üzerine faşist rejim anlaşma yapmak zorunda kaldı ve eylem dönüşümlü açlık grevi biçiminde devam etti. Ancak saldırılar devam etmekteydi. Türkiye sol hareketinden 152 devrimci 3 Temmuz 1996'da eylemi ölüm orucuna dönüştürdü. 13 Temmuz'da ölüm orucu eylemcilerine 29 devrimci daha dahil oldu. 22 Temmuz'da, ölüm orucunun 65. gününde Ümraniye Zindanı'nda ilk şehadet yaşandı ve gün be gün şehadetler arttı. Bu direniş sürecinde 12 devrimci şehit düştü. Ancak faşist TC rejiminin yapılan anlaşmalara uymaması üzerine PKK'li tutsaklar ile Türkiye sol hareketinden devrimciler 24 Eylül 1996 günü ortak bir açıklama ile 27 Eylül'den itibaren binlerce tutsağın katılacağı 3 günlük uyarı eylemi yapılacağı duyuruldu. Duyurunun yapıldığı gün sömürgeci TC devletinin Diyarbakır Zindanı'na saldırması sonucu PKK'li tutsaklar Edip Dönekçi, Ahmet Çelik, Mehmet Sabri Gümüş, Rıdvan Bulut, Erkan Perişan, Cemal Çam, Nihat Çakmak, Hakkı Tekin ve Mehmet Aslan katledildi. Yaralı tutsaklardan Kadri Demir ise sürgün edildiği Antep Zindanı'nda şehit düştü.

2007 "Sağlığı Sağlığımızdır" açlık grevi

Önder APO'nun 15 Şubat

1999'da devletlerarası komplo ile esaret altına alınması ile Kürtler ve dostları dünyanın dört bir yanında eyleme kalktılar. Açlık grevleri ve kendini yakma eylemleri ile bu süreç tarihe 'Güneşimizi Karartamazsınız Eylemleri' olarak geçti.

İmrallı İşkence Sistemi boyunca Önderliğe yönelik ağırlaştırılmış tecridin yanı sıra çeşitli saldırılar da gerçekleşti. Bu saldırılardan biri de Önderliğin zehirlenmesiydi. Roma'da avukatlarının yaptığı açıklama üzerine Kürtler yine sokaklara döküldü. 'Sağlığı Sağlığımızdır' şiarıyla düzenlenen eylemler 11 Nisan 2007'de 18 Kürdistanlının katılımıyla süresiz-dönüşümsüz açlık grevine dönüştü. Fransa'nın Strasbourg kentinde düzenlenen açlık grevi kitlesel destek eylemleriyle devam etti. Eylemin 33. gününde Strasbourg'da dev bir miting düzenlendi, toplanan 100 bini aşkın imza CPT'ye verildi. Önderlik açlık grevi eylemi devam ederken bir mesaj gönderdi: "Sağlık koşullarıma ilişkin Strasbourg'da yürüyüş yapılmış. Açlık grevi de devam ediyormuş. Açlık grevine katılanlar hayatlarını tehlikeye atacak bir noktaya kesinlikle gitmesinler. Benim için kimsenin ölmesini kabul etmiyorum. Hepsine selamlarımı iletıyorum." Süresiz-dönüşümsüz açlık grevi eylemi CPT'nin İmrallı'ya gitmesiyle amacına ulaştı ve sona erdi.

2011-2016 arası açlık grevleri

2011'de AKP faşist iktidarının Önder APO üzerindeki tecridi ağırlaştırması, gerillaya ve halka dönük imha amaçlı operas-

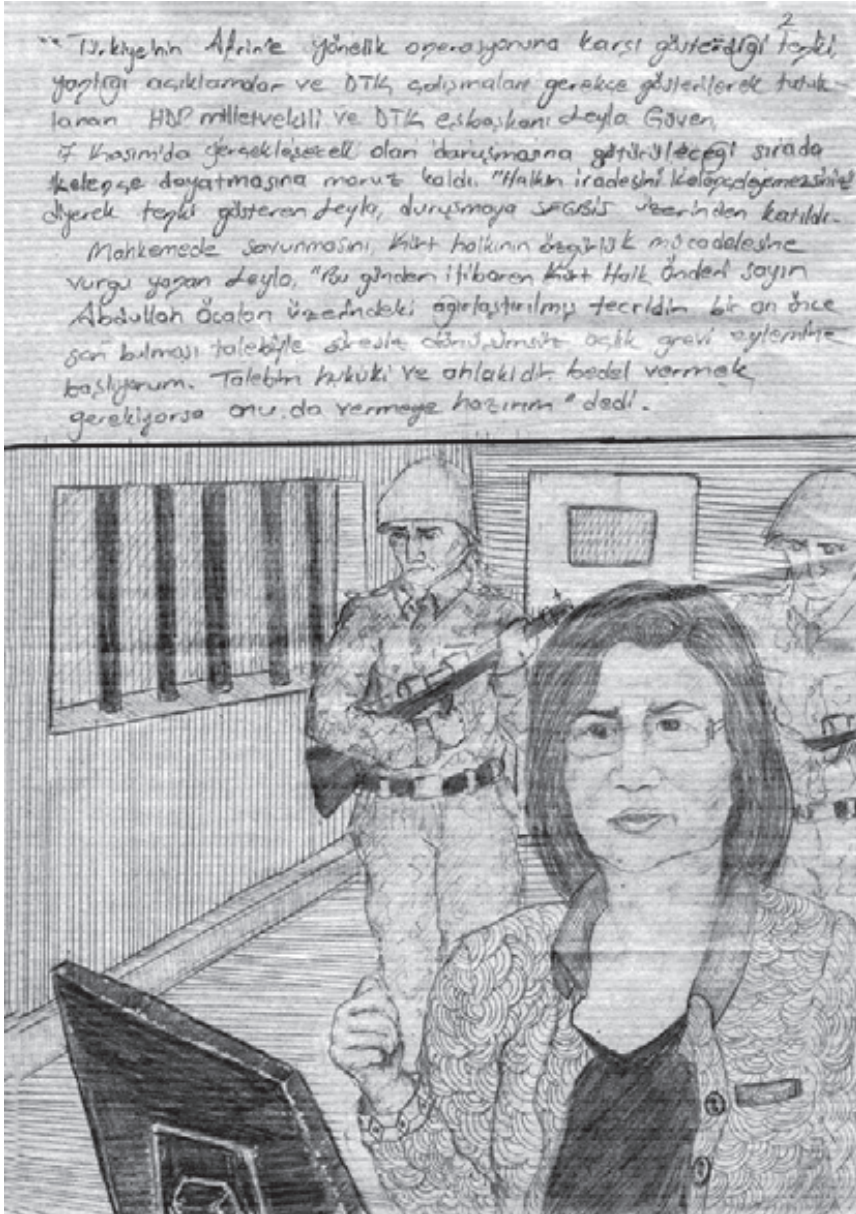
yonlar ve Roboski Katliamı'nın yapılması üzerine Avrupa'da yaşayan Kürtler yeniden harekete geçti ve dönüşümlü açlık grevi eylemleri başlatıldı. Açlık grevi eylemleri 1 Mart 2012 tarihinden itibaren 15 devrimcinin katılımıyla süresiz-dönüşümsüz açlık grevine evrildi. 52 gün süren eylem uluslararası ve ulusal kurumların yaptıkları çağrılar üzerine 21 Nisan tarihinde sona erdi.

12 Eylül 2012 tarihinde ise Önder APO üzerindeki tecridin kaldırılması ve Kürtçe'nin kamusal alanda kullanılması talebiyle başlayan açlık grevi yine Önderliğin çağrısıyla 68. gününde şehadet yaşanmadan sonlandırıldı.

Faşist TC rejimi baskılarını arttırdıkça direniş de kendi mecrasında her şart ve koşulda devam etti. Kimin nerede hangi imkanı varsa seferber edebilen Kürt halkı her şart ve koşulda direnişi esas alacağını göstermesini bilmiştir. TC rejimi Önder APO'yu esir tuttuğu İmrallı'ya 5 Nisan 2015'te darbe mekaniğini işleterek dünya ile bağını tamamen kopardı. İnkarcı rejimin bu girişimi üzerine duyulan kaygılar toplumu yeniden harekete geçirdi ve 5 Eylül 2016 tarihinde açlık grevleri başlatıldı ve tam 7 gün sonra, 12 Eylül günü kardeşi Mehmet Öcalan'ın İmrallı'ya giderek Önder APO ile görüşmesi ardından eylem sonlandırıldı.

2018-2019 süresiz dönüşümsüz açlık grevleri ve ölüm oruçları

Kürdistan üzerinde parçalayıcı, yok edici amaç ve hedefler boy gösterdikçe direniş de aynı

"Ben siyasette PKK Lideri Abdullah Öcalan'ın kadının siyasette yer alması perspektifinden esinlenerek aktif olarak yer aldım. Bugün Sayın Öcalan üzerindeki [tecrit] sadece bir kişiye değil, bir halka uygulanıyor. Tecrit bir insanlık suçudur. Ben de bu halkın bir parçası olarak, Sayın Öcalan üzerindeki tecridi protesto etmek amacıyla süresiz-dönüşümsüz açlık grevi eylemine başlıyorum. Bundan sonra mahkemeye hiçbir savunma yapmayacağım. Yargı hukuksuz kararlarına son verene kadar ve tecrit kaldırılana kadar eylemime devam edeceğim. Gerekirse eylemimi ölüm orucuna da dönüştüreceğim."

oranda büyüdü, kendini gösterdi, eyleme dönüştü. Yaşam kaynağımız, Özgür Kürt'ü var eden, nefes kadar, su kadar ihtiyaç duyduğumuz Önderliğimize yönelik tecridin 19'uncu yılında faşizm baskısını had safhaya tırmandırarak nefes dahi almamıza izin vermez duruma getirdi. Adeta boğazımız düğümlenmiş, gözlerimiz görmez olmuştu.

Zindanda veya dışarıda tüm baskı araçlarını devreye koyan

ve özgürlük arayışlarını, özgürlüğü yeniden diriltmek isteyenleri boğmayı amaçlayan faşist TC devletine karşı bir isyan ateşi yakıldı Amed'den; tıpkı 36 yıl önce yapıldığı gibi. Nasıl ki 36 yıl önce Diyarbakır Zindanı'nda faşizm Özgür Kürt'ün iradesini zindanlarda boğarak yok etmek, iradesini kırarak teslim almak istemişse ve bunun karşısında destansı 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu Eylemi ile cevap verilmişse,

tarikh yine direniş ateşinin yakılmasını emretmişti. Düşman nasıl 12 Eylül ile onuru, iradeyi, bağımsız-özgür düşünceyi ve insanlık değerlerini yok etmeyi amaçlamış ve bunu zindanlarda başlatmışsa bugün de aynı politikayı İmralı'da Önder APO şahsında yapmak istemiştir. 1980'lerde nasıl özgürlük uğruna devrimci duruş Diyarbakır Zindanı'nda kendini göstermişse bugün de aynı duruş yine aynı mekanda, tıpkı o günün

ruhuyla kendini yine göstermeyi bilmiştir.

Zindanda rehin tutulan Demokratik Toplum Kongresi (DTK) Eşbaşkanı ve HDP Colêmêrg milletvekili Leyla Güven 7 Kasım 2018 günü kelepçe takılmasını kabul etmediği için görüntülü katıldığı mahkemede şu sözlerle tarihi eylemini başlattı:

“Ben siyasette PKK Lideri Abdullah Öcalan’ın kadının siyasette yer alması perspektifinden esinlenerek aktif olarak yer aldım. Bugün Sayın Öcalan üzerindeki [tecrit] sadece bir kişiye değil, bir halka uygulanıyor. Tecrit bir insanlık suçudur. Ben de bu halkın bir parçası olarak, Sayın Öcalan üzerindeki tecridi protesto etmek amacıyla süresiz-dönüşümsüz açlık grevi eylemine başlıyorum. Bundan sonra mahkemeye hiçbir savunma yapmayacağım. Yargı hukuksuz kararlarına son verene kadar ve tecrit kaldırılana kadar eylemime devam edeceğim. Gerekirse eylemimi ölüm orucuna da dönüştüreceğim.”

Bu sözler döküldü dudaklarından Kürt’ün devrimci Leyla’sının. Leyla ki Sakine Can-sızların, Kemal Pirlarin, Hayri Durmuşların ve daha binlerce devrimcinin direniş destanı yazdığı yerden, Diyarbakır Zindanı’ndan bu sözleri haykırdığında hakikati dile getiriyordu. Tecrit edilenin Kürt iradesi olduğunu, özü itibariyle Önderliğin değil hepimizin tecritte olduğunu en yüksek sesle söyleyen oldu Kürt’ün Leyla’sı.

Kürt’ün bu büyük çıkışı elbette ki bir nefis terbiyesiydi. Bedenini ölüme yatırırken yaşamı savunmak, dirhem dirhem erirken yaşatmayı esas almak her

insan evladının harcı olmasa gerek. Huzura ermek böyle olsa gerek. Ruhu eyleme başladığında bütün ruhlarla bir oldu, yüreği tüm yüreklerde attı, sesi tüm seslerin bileşkesi olarak çığlık çığlığa haykırdı gerçeği: “Sessiz kalan da suçludur. Bu suça ortak olmayacağım...”

Eylemini ve kendini tanımlarken şöyle diyordu: “Ben bir Kürt kadını olarak Sayın Öcalan’ın Kadın Özgürlük İdeolojisi ile kendimi bildim. Dolayısıyla O’na uygulanmış tecridi kendime uygulanmış varsayıyorum. Elbette Kürt sorunu gibi devasa bir sorunu, tecrit gibi ağır bir uygulamayı tek başıma çözmek mümkün değil. Ancak ben Diyarbakır Zindanı’nın verdiği maneviyatla, Hz. İbrahim için su taşıyan karınca misali bir duygu içindeyim. Bu zindanda gerçekleştirilen eylemler, Kürt tarihinin akışını değiştirmiştir. O kahramanlara olan saygımla bu eylemimi başlattım.”

Leyla Güven’in bu sözleri bile tek başına eylemi tarif etmeye, anlatmaya yeter de artar bile. Bu eylemin geç kaldığını tüm mütevaziliğiyle paylaşırken, eylemin yürütücüsü olma yükünü de böylece omuzlamış oluyordu. Bu duygu ve ruh yoğunluğuyla eyleme başlaması ardından gün be gün sesi dışarı taşıtı, toplumsallaşan bu ses adım adım eyleme dönüştü.

Kürt’ün Leyla’sının bu sessizliği yırtan çığlığını ilk duyan Egîdlerin diyarında doğup büyümüş Nasır Yağız oldu. Tıpkı Sema Yüce’nin ardılı olan Fikri Baygeldi Yoldaş gibi öz olanı, hakikati dile getireni takip etmesini bildi; doğruyu, doğru eylemle karşılama erdemini gösterdi. 23 Kasım 2018 günü

yapılan açıklamayla Nasır Yağız, Leyla Güven’in açtığı eylem kapısından ilk geçen oldu.

Yaşamı uğruna ölecek kadar çok sevenlerin yoldaşı olan Leyla, öyle bir kıvılcım oldu ki sessizliğe, hepimizin duymayan kulaklarına haykırdı büyük yoksunluğumuzu. “Durmayın, haykırın, bu gidişe bir dur diyelim.” Ve zindanlar da katıldı bu kervana; önce onlar, sonra yüzler sonra da binlerle. Özgürlük aşıklarının kurduğu kervan yola çıkmıştı artık. Kartopu misali dağ doruklarından aşağı akarcasına inen bu kervan her anında büyüyerek çoğaldı; inancı, iradeyi, kazanma kararlılığını ve en çok da zafere olan inancı büyüttü. Kervan Kürdistan sınırlarını aştığında Strasbourg’da 14’ler oldu, Galler’de İmam, Kanada’da Yusuf ve daha niceleri... Artık Leyla’nın sesi dünyayı kaplamış, sağır kulaklar bile duymak zorunda kalmıştı. Binler alanlara çıkıyor, en yüksek sesle haykırıyordu tek talebi: “Tecride Son”. Günler geçtikçe, açlık dirhem dirhem bedenleri erittikçe toplumsallaşan eylem daha çok ses getirmeye başladı. Yıllardır özgürlük için her türlü bedeli göze almış evlatlarının bir an dahi yanlarından ayrılmayan, en az onlar kadar inançlı, onlar kadar kararlı, onlar kadar direngen Analar da alanlara çıktı. Dayikên Laçik Spî olarak tanıdığımız Beyaz Tülbentli Analar, Analarımız, her türlü faşizan baskı, şiddet, işkence ve gözetim altına aldırış etmeden en onurlu, en başı dik şekilde kararlılıklarını eylemleriyle ortaya koydular. “Sessizlik öldürür” dediler tüm sessiz kalmış yüreklerle. Korku duvarlarını parçaladılar.

Pasifizm çıkmazına düşmüş olanların uykularını kaçırdılar. Vicdan oldular ve herkesi eyleme çağırdılar nur yüzleriyle.

Fedai eylemler

Özgürlük uğruna canlar düştü toprağa. Tecrit gerçeğine ilk tepkiyi gösteren Ümit oldu. Gerçeği ve hakikati en yalın haliyle ilk gören olmayı bildi Ümit. 3 yıldır yaşadığı Almanya'nın

en kirli ve iğrenç politikasıyla Türk faşizmini desteklediğini bildiği için hiç bir eylemden geri durmadı yıllarca. Her eylemde zafere olan inancını büyüttü, kararlılığını geliştirdi. Ama yetmedi Ümit'e. 27 Eylül 2018'de tecridi en yüksek sesle ilk haykıran oldu ve bedenini ateşe vererek şehit düştü Êlîhli Ümit.

"Kölece yaşamaktansa her bir Kürt'ü özgürce yaşamak uğru-

na kavga etmeye davet ediyorum. Mutlaka kazanacağız." Evet, bizleri bu sözlerle kavgaya davet ediyordu Heval Uğur eylemini yapmadan önce yazdığı mektubunda. Dersim'in yiğit evladı, yaşamını Özgürlük Mücadelesi'nin bir parçası haline getirmiş, Avrupa'da katıldığı-mız her eylemde gördüğümüz, güleç yüzüyle hepimizin arkadaşı, dostu Uğur Şakar Yoldaş. 20 Şubat'ta eylemini yaptığında kapitalizmin kirli çarkının nasıl işlediğini en iyi bilenlerimizden, çıkar ilişkilerinin ne anlama geldiğini en iyi görenlerimizden ve kurumsallaşmış devlet faşizminin ne olduğunu yaşayarak öğrenmişlerimizdendi. PKK hareketinin 'Direnmek Yaşamaktır' felsefesinin nehrinde bir damla su olduğunu bilecek kadar mütevazî, eyleme giderken kararlılığının zirvesinde yaşayan Uğur Şakar Yoldaş bizleri kavgaya çağırırken dahi o gülümseyişini yüzünden eksik etmemişti.

Çığ gibi büyüyen eylem Newroz günlerine yaklaşmıştı. Eylemin büyüklüğüne rağmen maalesef derin bir sessizlik hakimdi o günlere. En zor şartlarda ve koşullarda eylemi yürüten zindan direnişçileri ise ellerindeki tek silahları olan bedenlerini siper etmiş, düşmana direniyorlardı. Tıpkı 1982'nin Diyarbakır Zindanı'ndaki gibi. O günlerin sessizliğini yırtan Mazlum'un yaktığı ateş ne anlama geliyorsa Tekirdağ zindanında Zülküf Gezen Yoldaş'ın yaktığı ateş de aynı anlama geliyordu. Zülküf Yoldaş'ın eylemi Newroz günlerinde sessizliğin uyanan sesi, zulmün cenderesinde aydınlığın sönmeyen meşalesi oldu. 17 Mart günü

bedenini ateşe verdiğinde Mazlumlaşan Zülküf Gezen Yoldaş, hakkını verdiği devrimci yaşamında Sûr'un bir çocuğu olarak hem düşmana en sert darbeyi vurmayı bilmiş hem de gerektiğinde ateş topuna dönüşerek Önderliğe giden yolda köprü olmayı başarmıştır.

18 yaşındaydı. Dünya tatlısı gülüşü, gören gözleri büyüyecek kadar efsunlu, genç bedenine devasa bir mücadeleyle, küçücük yüreğine uğruna canını verebileceği milyonları sığdırmayı bilmişti. 24 yaşında genç bir kadın olarak mücadelenin en amansız alanlarından zindanları gülen gözleriyle aydınlatan Ayten Beçet Yoldaş'ın bildiği en net şey Leyla'nın başlattığı hamlenin yine kadın direnişi ve kararlılığıyla kazanılacağıydı. Ve zindanlarda Zülküf Gezen'in yaktığı meşaleyi ilk o kucaklamıştı. Fedaileşen Kürdistan gençliği, zafere giden yolun taşlarını döşemeyi yine bilmişlerdi. Gül gülüşlü Ayten de böylece Mazlumların ve Egîdlerin yarattığı Kahramanlık Haftası'nda abideleşen öncü komutanlar olarak tarihte ve hafızamızdaki yerlerini aldılar.

Gebze'de parlayan ıssız Erzîrom-Oltî'de görünür mü? Görünür elbet. Eğer yürek aynı, ruh aynı, duygu aynı, bilinç, irade, kararlılık aynı ise elbette ki görünür. Ayten'in yaktığı ateşin etrafında aynı hakikatin peşinden hemen bir gün sonra giden Zehra Sağlam oldu. Gimgim'in yiğit kadını Zehra, ailesinin Zela'li Zekiyelerin, Rahşanların, Ronahî-Bêrîvanların, Semaların aydınlattığı yolun yolcusu olmayı bilmişti. Ve toprağa düşerken, binlere dönüşmüş bir tohum olarak çoğalacağının ve

yeniden ve yeniden yaşayacağına bilincindeydi.

“Bugün dünya bir kez daha gördü ki, ‘Güneş’ söz konusu oldu mu milyonlar gözünü kırpmadan canlarını ortaya koyan bir halk gerçekliği, bir mücadele gerçekliği var. İrade-miz, inancımız, hayallerimiz ve yoldaşlığımız öyle güçlüdür ki, nerede olursak olalım bizi daima güçlü, moralli ve inançlı kılar. Yoldaşların sesleri bugün bütün topluma, ülkeye yayılmış durumdadır. Bu çığlıklar ‘Güneşimizi Karartamazsınız’

çığlıklarıdır. Özgürlüğü, eşitliği, kadının özgürlüğü ve her halkın özgürlüğü için atılan çığlıklardır. Adım adım amacımıza ulaşmaktayız, az kaldı. Zafer her zaman direnenlerin olmuştur ve bu kez de zafer biz direnenlerin olmuştur.” Zehra'nın yürüdüğü yolda, onun ayak izlerine basarak ilerleyen bu kez Medya olmuştur. 25 Mart günü ateş çemberine dönmüştü Mardin Zindanı Medya Çınar'ın eylemiyle. Çığlık daha da gürleşmiş, Mezopotamya Ovası şaha kalkmıştı Medya'nın ey-

lemiyile. DAİŞ faşizmine kafa tutmuş Qoserli yiğit kadın Türk faşizminin onu yargılamasına dahi müsaade etmemiş, dik ve onurlu duruşunu burada da korumasını bilmişti. Tıpkı doğup büyüdüğü Kürdistan ülkesinin onurlu her kadını gibi.

Fedaileşen halk gerçekliği, Önderliği etrafında yıllar sonra ateşten çemberi yeniden halka halka örmeyi bilmişti. Ve bu öyle bir koşuydu ki çember günden güne büyüyor, direnişe katılan her devrimci soluk soluğa zafere koşuyordu. 29 Mart'ta fedai eylem yapan Yonca Akici Yoldaş 1 Nisan günü şehit düştü. Agirîli Yonca, mücadele içinde doğmuş, mücadeleye kendini tanımış ve mücadelenin dışında bir yaşam arayışını tercih etmemiş, Serhed'in yiğit kadını olarak bu yolda yürümesini bilenlerden oldu.

Serhildan şehri olan Nisêbîn, nice yiğitler kattı özgürlük kervanına. İlk Serhildandan günümüze en uzun soluklu mücadeleyi yürüten toprakların bir çocuğu olarak Sıraç Yüksek de kültürünü, bilincini toprağından alanlardandı. İşgalciye nerede fırsat bulmuşsa orada darbe vurmasını bilmiş yiğit Kürt gençlerinden biriydi Sıraç. Şehri yağmalanıp talan edildiğinde en önde savunmasını yapmasını da bilen, Önderliği ve özgürlüğü için açlık grevine yatan ve gerektiğinde fedaice canını ortaya koymasını da bilen bir geleneğin sahibiydi.

Ve 22 yaşındaki, Mem û Zîn diyarının yiğidi Mahsum. Cizîr'de doğup büyümenin anlı şanlı onurunu her daim duruşunda, direnişinde göstermeyi bilen yiğit Kürt genci. Ölümsüzler kervanının son halkası oldu

5 Nisan günü.

Eylemlerin zirvesi Ölüm Orucu

Sessizliğe karşı canlarını ortaya koyan bu dokuz yiğidin çığlığı Kürdistan sınırlarını çoktan aşarak dünyaya yayılmıştı. Sessizliğin o boğucu havası dağılmıştı. Ancak tecridi kırmak için son bir hamle kalmıştı. 30 Nisan günü 15 zindan direnişçisi ölüm orucuna yattı, ardından 15 tutsak daha eyleme katıldı 10 Mayıs'ta. Ve son olarak da Silêmanî'den Merwan Memduh Özdemir katıldı kervana.

Ayları deviren, mevsimleri aşan, uzun soluklu bir direniş ortaya koydu tüm özgürlük sevdalıları. Alışmamızı, seyirci kalmamızı, sadece seyrederek uyumuş beyinler ve yüreklere dönmemizi istediler. Ama kabul etmek ilk ölümdür. Ardı sıra her kabulleniş yeniden yeniden ölmek olur. Özgürlük sevdalısı bir halkın evlatları artık 'Tecritle yaşamayacağız' dediler ve yola çıktılar; tıpkı dervişler misali yola yolcu oldular. Artık alışmanın değil değiştirmenin zamanıdır diyenler tek tek, kafiye kafiye yola çıktılar. Cizîr'de Mehmet Tunçların, Pakize Nâyırların; Sûr'da Çiyagerlerin ardılları olarak döküldüler damla damla özgürlük nehrine. Dağlardan kopup gelen bir nehir misali ulaşılacak deniz belliydi; Ada'ya çıkıp, tecrit duvarını kırmaktı amaç. Ve tek çığlık olarak tek bir sese dönüştüler: "Mutlaka Kazanacağız". Bu çığlık öylesine inanç yüklü, kararlı ve zafer tutkusuyla yüklüydü ki işte zaferi kazandıran da bu çığlık oldu.

Mazlumlar, Dörtler, Kemal-ler, Hayriler, Akifler ve Sakine-ler yeniden Diyarbakır Zindanı'ndan başlayarak dünyanın dört bir yanında direnişe geçmişti. "Yaşamı uğruna ölecek kadar çok sevenler" in yoldaşlarıydı bayrağı devralanlar. Kırk yıllık mucizevi bir mücadelenin en rafine halini yaşayan yaşam kaynağımız Önder APO etrafında etten bir duvar örmek, nehir olup O'na akmaktı hedef. Ve her çığlık sesi yükseldiğinde tecrit duvarı bir kere daha parçalanıyordu. Aşk ile yaşanan bir hayatsa devrimcilik, bu aşkın en kutsal halini yaşıyordu tüm eyleme kalkanlar. Bu öyle ulvi bir aşk ki, O'nun uğruna eridikçe çoğalıyor, O'na ulaşmak için yol oluyor, O'nu yaşamak için gerekirse yaşamaktan vazgeçebilecek bir anlama ulaşıyordu.

Ve bugün eğer bizler Güneşimizin sesini duyabiliyor, bir nebze de olsa O'nun solugunu hissedebiliyorsak işte bu ateşten çemberi yakanlar sayesinde. Kırk yıllık mücadelenin en amansız mekanları olarak zindanlar yine en zorlu zamanlarımızda, karanlığa kibriti çakanlar olmasını, o iradeyi, o kararlılığı göstermesini hep bilmişlerdir. Ve bizler ahir zamanı yaşarken, Onlar adım adım özgürlüğe akan nehir olmayı bildi, bizlerin karanlıkta kalan ruhunu, yüreğini ve zihnini aydınlığa kavuşturdu. Zafere ulaşmamızı sağlayan tüm direnişçilere, başta şehitlerimiz ile Laçık Spî Analarımız ve Leyla Güven olmak üzere tüm eylemcilere bize doğru yolun direnmek olduğunu bir kez daha gösterdikleri için minnettarız.

Önder APO

Bir Gençlik Önderliği Olarak Oluşmuş ve Şekillenmiştir

APOculuk bir aydın gençlik hareketi olarak doğup gelişmiştir. Bu temelde doğuş yapmış ve

harekete geçmiştir. Kendisini gençlik ruhuyla, bilinciyle, coşkusuyla, heyecanıyla, saflığı ve temizliğiyle şekillendirmiştir.

APOcu gruplaşma bir gençlik hareketi, gençlik çıkışı, gençlik örgütlülüğü olarak var olmuştur. İlk başta Ankara'da yükse-

köğrenim gençliğine dayalı olarak şekillenen bir aydın gençlik, ideolojik gruplaşması olmuş, ardından Bakurê Kurdistan'ın kentlerinde bir gençlik hareketi haline gelmiştir. En başta öğrenci gençlik olmak üzere işçi, işsiz ve çalışan gençliğe dayalı bir devrimci grup şekillenmesi olarak ortaya çıkmıştır. İlk adlandırması ve kendini ilk kimliğe kavuşturması da Kürdistan "Devrimci Gençlik Birliği" şeklindedir. 70'lerin 12 Mart faşist darbesine karşı özellikle yükseköğrenim gençliğinin DEV-GENÇ içerisindeki büyük direnişi, 70'lerin ikinci yarısında Kürdistan'a devrimci gençlik hareketi olarak yansıtılmış ve ifadeye kavuşturulmuştur.

DEV-GENÇ ruhu Kürdistan devrimci gençliğini, onun örgütlülüğünü, bilincini ve iradesini şekillendirmiştir. Şimdi DEV-GENÇ'ten DEM-GENÇ'e gelen 47 yıllık bir mücadele tarihi vardır. DEV-GENÇ'in emperyalizme, faşizme, gericiliğe, sömürgeciliğe, her türlü baskı ve sömürüye karşı Deniz Gezmişler'de, Mahir Çayanlar'da, İbrahim Kaypakkayalar'da dile gelen çıkarsız fedai devrimci ruhu Önder APO öncülüğündeki Kürdistan devrimci gençliğinin bilinç ve örgüt haline gelmesine yol göstermiş ve öncülük etmiştir. Ve böylece Önderlik çıkışımız 12 Mart darbesine karşı direnen önderlerin katledilmesi ardından, onların anılarını yaşatma ve sahip çıkma iradesi, cesaret ve fedakarlığı olarak şekillenmiştir. Bu Önderlik çıkış da kendisini bir gençlik hareketi olarak ortaya koymuştur. Bugün Kürdistan Özgürlük Devrimi'ne ruh veren, ölçü kazandıran devrimci

öncülük, devrimci yaşam bir bütününü aydın gençlik ruhunun, mücadelesinin, amaçlarının, ilke ve ölçülerinin bilinçli ve örgütlü bir şekilde ifadeye kavuşturulmasıdır.

Gençlik hareketinin partileşmesi ve gerillalaşması

Devrimci Gençlik Birliği, halkı bilinçlendirip harekete geçirecek bir örgütlülüğe ulaştığında, propaganda ve eğitimden öte siyasi ve askeri mücadele yürütebilir hale geldiğinde, kendisini PKK olarak adlandırmış, kimliğini PKK biçiminde bir parti kimliği olarak ortaya koymuştur. Böylece kimliğini amaca daha uygun, toplumu daha çok kapsayan, her türlü mücadele yürütmeye muktedir bir kimlik haline getirmiştir. Kuşkusuz temelinde devrimci gençlik bilinci ve örgütlülüğü vardır ve her zaman parti hareketimizin motor gücü, onun gençlik hareketi olma, daha somut olarak da gençliği örgütlemeye ve harekete geçirme, ona dayanma gerçeği olmuştur. Parti kendisini örgütlemeyi hedeflediğinde ilk yöneldiği ve özgün olarak örgütlemeyi ön gördüğü alan kuşkusuz gençlik alanı olmuştur. 79 başında parti olarak kendini örgütlemeye çalışırken, 79 sonu 80 başında partinin motor gücü olacak şekilde bir gençlik örgütlülüğü yaratmayı temel ve vazgeçilmez bir görev olarak görmüştür. Bu süreç 12 Eylül 1980 faşist-askeri darbesiyle durdurulmak istenmiştir.

12 Eylül faşizmine karşı bir gençlik hareketi olarak şekillenen ve kendini devrimci parti olarak isimlendiren Özgürlük Hareketimiz, bu kez gerilla-

laşmayı ve gerilla örgütlülüğü temelinde bir direniş hareketi olarak kendini şekillendirmeyi öngörmüştür. Gençlik öncülüğü olarak doğan hareketimiz 12 Eylül faşizmine karşı direnişte kendini bir gerilla öncülüğü halinde şekillendirmeyi esas almıştır. Partiyi, halkı ve toplumun bütün kesimlerini böyle bir direniş çizgisi içerisinde ve ona hizmet edecek şekilde örgütlemeyi ön görmüş ve gerçekleştirmeye çalışmıştır. Böylece gerilla, gençlik hareketimizin, parti olarak kendini isimlendiren devrimci hareketimizin motor gücünün, 12 Eylül faşizmi karşısındaki yeni örgütlenme tarzı, mücadele biçimi, yeni kimliği olarak ortaya çıkmıştır. Bu bakımdan gerillada kendini ifadeye kavuşturan Kürdistan gençliğinin faşizme ve sömürgeciliğe karşı fedai çizgisindeki direnişi olmuştur. Gerilla böyle bir kimliği, ilkeyi, ölçüyü ifade etmiştir.

Gençliğin komploya karşı topyekün direnişi – YCK

Gençlik alanı, faşizme karşı gerilla hamlesinin geliştirildiği, Ulusal Halk Direniş Cephesi'nin örgütlenmesi gerektiği bir ortamda, yine 15 Ağustos 1984 Gerilla Atılımı sonrası 3. Kongre kararları doğrultusunda ilk özgün örgütlenilen alandır. Kürdistan Yurtsever Devrimci Gençlik Birliği, 1987'den itibaren Avrupa üzerinden yeniden örgütlenilmeye, başta Bakurê Kurdistan olmak üzere Kürdistan'ın diğer parçalarına taşırılmaya çalışılmış, bu temelde özgürlük devrimine öncülük edecek bilinçli ve örgütlü bir gençlik hareketi yaratılması

amaçlanmıştır. Bunun gelişim çizgisi ve hikayesi az çok bilinmektedir.

Büyük militanlar yetiştiren, 12 Eylül faşizmine ve onun topyekün özel savaş konseptine karşı kahramanlık çizgisinde kendisini gerilla ve gençlik hareketi olarak örgütleyen özgürlük öncülüğümüz en büyük direnişi yürütmüştür. 90'lı yıllar halk tarihimizin en büyük direniş yıllarıdır. Parti öncülüğümüz, faşist sömürgeciliğin başta gençlik olmak üzere, kadın ve toplumun değişik kesimlerinde ortaya çıkarılan ulusal demokratik bilinçlendirme, özgürlük ve demokrasi istemleri doğrultusundaki örgüt gelişimini imha etmek üzere gündemleştirdiği topyekün özel savaş saldırısına karşı topyekün bir halk direnişini gerilla ve gençlik örgütlülüğünü örgütleyerek yürütmüştür. Bu dönemin gençlik kimliği, Avrupa'da Kürdistan Yurtsever Devrimci Gençlik Birliği olarak ifadelendirilen gençlik örgütlülüğünün Bakurê Kurdistan'a yansıtılan biçimiyle YCK olarak kendini ortaya koymuştur.

YCK'nin uluslararası komplo-

ya karşı Önder APO'yu koruma ve savunma mücadelesinin en temel dinamiği ve öncü gücü, gerillayla birlikte en vurucu gücü olduğu tartışma götürmez bir gerçektir. Bakurê Kurdistan'da ve yurtdışında, dünyanın dört bir yanında uluslararası komploya karşı geliştirdiği topyekün direniş komplocuları ürkütmüş, korkutmuş ve komplocuları planladıkları imhayı gerçekleştiremez kılacak bir noktaya götürmüştür. Bu, çok büyük bir mücadeleyi ifade etmektedir. Nasıl ki, Mazlumlar öncülüğünde gelişen büyük zindan direnişi Diyarbakır Zindanı zulmünü yaratan 12 Eylül faşist cuntacılarına diz çöktürmüş, başarısızlıklarını itiraf ettirmişse, uluslararası komploya karşı gerilla ve YCK direnişi de komploculara başarısız olduklarını itiraf ettirecek kadar etkide bulunmuştur. Komployu düzenleyenler, "tepki bekliyorduk ama bu kadarını da değil" diyerek bu gerçekliği itiraf etmek zorunda kalmışlardır.

Komplodan sonraki süreç daha karmaşıktır. Komploya karşı mücadelede yeni zihniyet, yeni ideolojik-politik çizgi

ve örgütsel sistem oluşturma zorluklarla, dalgalı biçimde, parçalı olarak gerçekleşmiştir. Uluslararası komployu önleyecek düşünsel ve pratik bir duruşu gösterememek kuşkusuz komploya karşı başarılı mücadele edebilmek için var olan zihniyet durumunu, ideolojik-politik çizgiyi, mücadele tarz ve üslubunu yeniden ele alıp değerlendirmeyi, eleştiri-özeleştiri temelinde yeniden şekillendirmeyi gerekli kılmıştır. Çünkü bir komploya karşı karşıya kalınmış, komployu engelleyemez, aşamaz bir duruş gösterilmiştir. Dolayısıyla onu devam ettirerek komploya karşı başarılı bir mücadele yürüterek komployu aşacak, komplocuları yenilgiye uğratacak bir mücadeleyi ortaya çıkarmak elbette mümkün olmayacaktı. Zaten öyle olsaydı komployu aşardı ve 15 Şubat komplosuna fırsat vermezdi.

Uluslararası komplo bir eleştiri-özeleştiri ve değişim-dönüşüm sebebidir

Kürt'e dayatılan kültürel soykırım rejimi, kendini uluslararası komplo biçiminde planlayıp harekete geçirdiği bir ortamda, 1970'lerin başından itibaren örgütlenerek ideolojik-politik çıkış yapan, 80'lerde büyük bir gerilla direnişi haline gelen, 90'larda ise gerilla ve halk serhildanlarını iç içe geliştiren Özgürlük Hareketimiz'in başarı kazanmak için var olan düzeyini aşarak kendini her bakımdan yenilemesi gerektiğini ortaya koymuştur. Komplonun bu biçimde gerçekleşmiş olması, hareketimize böyle bir değişim ve dönüşümü dayatmıştır.

Komployu engelleyemediğimize göre bünyemizde zihniyet, sistem ve tarz olarak ciddi zayıflıklar, terslikler bulunmaktaydı. Bunları, Önderlik çizgisinde doğru ve yeterli partileşememe olarak tanımlayabiliriz. Bunlar parti dışlıklar biçiminde de ifadelendirilebilir. Bu terslik, Önderlik gerçeğinden ve çizgisinden uzaklıktı. Aynı zamanda bizim için eleştiri-özeleştiri gerçeği idi.

Özgürlük Hareketimiz, 1990'ların ortasından itibaren yeterince çözüm üretemeyen ve pata durumu aşamayan noktaya geldiği ve bir tür tıkanma yaşadığı andan itibaren böyle bir durumla karşı karşıya gelmiştir. Önder APO bu durumu aşma arayışı ve çabası içerisindeyken O'na uluslararası komplo saldırısı dayatılmıştır.

Bu değişim ve dönüşüm sürecinin zorluklarla, dalgalı ve parçalı gerçekleştiği, Önder APO'nun deyimiyle ideolojik bunalım dönemlerinden geçtiği ve sürece yayıldığı bilinmektedir. Dolayısıyla komploya karşı mücadelenin zihniyetini, ideolojik-politik çizgisini, tarz ve üslubunu oluşturmak büyük çaba, emek, her zamankinden fazla yoğunlaşma ve daha ciddi bir mücadele gerektirmiştir. Önder APO bütün bunları paradigma değişimi temelinde gerçekleştirmiştir. Uluslararası komploya karşı mücadelenin gerektirdiği değişim ve yenden yapılanma içerdiği zorluklar kadar, zihniyette, çizgide ve tarzda çok köklü bir değişimi de gerekli kılmıştır. Bu değişim sadece Kürt Özgürlük Hareketi'nde yaşanan sorunların, ortaya çıkan engellerin aşılmasını ifa-

de eden bir değişim olmaktan ötedir. 5 bin yıllık iktidar ve devlet sistemine, erkek egemen düzene karşı tüm ezilenlerin özgürlük, farklılıklara dayalı eşitlik ve demokrasi mücadelelerinde yaşanan sorunların köklü biçimde aşılmasını getirecek derinlikte bir değişim olmuştur.

Paradigma değişimi ile uluslararası komploya karşı mücadele edebilmek için, komplo-nun dayandığı paradigmadan ve o paradigmanın oluşturduğu sistemden tümüyle kopma, kendini teorik, ideolojik, politik boyutta alternatif bir sistem olarak tanımlama ve pratik şekillendirme gerçekleştirilmiştir. Bu, köklü ve tarihsel değişim-dönüşümü ifade etmektedir. Önder APO buna "3. Önderliksel Doğuş" demiştir. Tarih boyunca ezilenlerin yürüttüğü özgürlük mücadelelerinin başarıya ulaşmama nedenlerini köklü biçimde sorgulayarak onları çözüme kavuşturmayı içermiştir. Böylece özgürlük mücadelelerinin zafer yolunu göstermektedir. Böyle bir zaferi garantilemektedir. Bu çerçevede köklü ve derinlikli değişim ve buna göre de aynı derinlikte örgütsel yeniden ya-

pılanma, mücadele tarz, üslup ve yönteminde zenginlik, derinlik, yeniden şekillenme gerekli olmuştur. Bu süreç hareketimiz tarafından sancılı, uzun süreye yayılan, zorluklarla gelişen bir süreç olarak yaşanmıştı. Hala da bazı sancılar yaşamaya devam etmektedir. Her şeyden önce yaşadığımız köklü zihniyet değişim dönüşümünü anlama, özümseme sorunları vardır.

Diğer yandan doğru anlamak kadar yaratıcı ve yetkin uygulama sorunları bulunmaktadır. Pratiği şekillendirme ve pratiğe öncülük etme sorunları da söz konusudur. Değişim ve dönüşüm anları, hareketlerin zayıf, savunmasız ve saldırıya açık oldukları anlardır. Sistemler yıkılırken ve yenileri kurulmak için çalışılırken ortada mevzilenme ve sistem zayıflıkları, dolayısıyla da karşıtlarının saldırı yapmasına zemin sunan açıklıkların olması durumu fazlasıyla yaşanmaktadır. Hareketimizde de bu durum yoğun biçimde yaşanmıştır. Öyle bir durumu yaşamamak için böyle bir sürecin gelişmesine fırsat bile vermemek gerekirdi. Böyle zorlukları yaşamayan bir hareket olabilseydik, böyle bir komploya da

izin verilmeyecekti.

Komployu engelleyemediğimize göre bünyemizde zihniyet, sistem ve tarz olarak ciddi zayıflıklar, terslikler bulunmaktaydı. Bunları, Önderlik çizgisinde doğru ve yeterli partileşememe olarak tanımlayabiliriz. Bunlar parti dışlıklar biçiminde de ifadelendirilebilir. Bu terslik, Önderlik gerçeğinden ve çizgisinden uzaklıktı. Aynı zamanda bizim için eleştiri-özeleştirici gerçeği idi.

3. Partileşme Dönemi'nde gençlik hareketi

Kürdistan parçalarında, yurtdışında ve farklı zeminlerde, bulunduğu yerin koşulları da gözetilerek farklı isimler, kimlikler ortaya çıkarılsa da hepsi merkezi olarak 3. Partileşme Dönemi'mizin Komalên Ciwan örgütlülüğünün parçaları olarak şekillenmektedir. Kürdistan'ın bütün parçalarında böyle bir çaba bulunmaktadır. Bakur'da olduğu kadar Başûr'da, Rojava'da, Rojhilat'ta, Avrupa ve diğer alanlarda da bu tarz girişimler oldu. Bakur'daki gelişmeler bütün bunlara öncülük edici ve belirleyici durumdadır. Devrimimizin diyalaktığı ve Kürdistan'ın stratejik şekillenmesi gereği bu gerçeklik kendini bu biçimde ortaya koymuştur. Bu çerçevede pratikte gençlere daha çok ulaşmayı sağlayacak, harekete geçirecek örgütlenme tarzı ve örgüt biçimini geliştirmek bir zorunluluk olmaktadır.

Bu temelde bir de bununla çelişen, zihniyet ve pratikte hata ve eksiklik biçiminde ifadelendirmediğimiz yanları düzeltme, değiştirme-dönüştürme, yeni-

den yapılandırma görev ve sorumlulukları vardır.

Bu örgütlenme iki temel ihtiyaçtan doğmaktadır. Birincisi, düzeltilmesi gereken hata ve eksiklikler bulunmaktadır. İkincisi, bir devrim yaşanmakta ve hareketimiz tarihi bir zafer hamlesi içerisinde, bunu gerçekleştirecek bir örgütlü öncülüğe ihtiyaç duymaktadır. Gençlik öncülüğünün bunu başaracak bir örgütlü güce ulaşması gerekir. Kendisini örgütleyerek büyük bir devrim öncüsü ve bütün görevleri başarıyla yapan örgütsel güç haline getirmesi gerekmektedir. Bunu başarabilmesi için de var olan durumuna eleştirel-özeleştiril yaklaşması, hata ve eksiklikleri zihniyette, ideolojik-politik çizgide, örgütsel sistemde gidermesi, mücadele taktik ve tarzındaki yetersizlikleri aşması, köklü bir düzeltmeyi gerçekleştirmesi temel bir yükümlülüktür. Özellikle de gençlik hareketinde var olan darlığı ve parçalılığı gidermek gerekmektedir. Genel hareketten, dahası toplumdan kopukluğunu gidermelidir. En büyük zaaf kendini burada ortaya koymaktadır. Bunun giderilmesi için başa dönmek gerekmektedir.

Bu hareket nasıl doğdu? Kürdistan gençliği nasıl bir bilinçle, sorumlulukla, pratikle kendini örgütledi ve harekete geçirdi? Bütün bu gelişmeler nasıl bir yaklaşımla sağlandı?

Önderliksel çıkış, bir bütün aydın gençlik hareketi döneminin taşıdığı sorumluluk, kapsam, bütünlük bilincine ve örgütlülüğüne ulaşılması gerekmektedir. Hareketin büyümesi, örgütlülüğün çeşitliliği Demokratik Konfederalizm'in

bütün farklılıkların kendini özgürce örgütleyip pratiğe katma durumundan gençlik hareketinin yanlış etkilenme durumu söz konusudur. "Böyle ise biz de bir parçayız" diyerek kendini bütünden koparan, toplumsal zeminden ve hareketin bütününden koparan, kendini kendisiyle sınırlandıran anlayış ve örgütsel duruş vardır. Bu, gençliğin öncülük misyonunu reddetmesi anlamına gelmektedir. Gençliğin kendi gücünü ve enerjisini toplumsal devrim sevk etmek yerine bu darlık içinde tüketmesi, pasifize etmesi anlamına gelmektedir. Bu anlayış parti gerçeğiyle, PKK'nin aydın gençlik hareketi olması gerçeğiyle temelden çelişmektedir.

Öyle olmak yerine partinin temel gücü, devrimin motor ve öncü gücü, örgütün ve eylemin gerçekleştircisi olmak yerine, kendi darlığı içerisinde kendi kendine örgütlenip, kendisini bütünden koparan, enerjisini tüketen, kısırlaştıran, toplumun enerjisiyle de bütünlüştürmeyen bir durum yaşanmaktadır. Bu yanlış ve tehlikeli olduğu gibi mutlaka düzeltmeyi de gerektiren bir durumdur.

Bunun sağlanabilmesi için büyük bir bilinçlenme hareketine ihtiyaç vardır. Her şeyden önce kendini doğru biçimde eğitmek ve düzeltmek gerekir. Bu misyonu yerine getirebilmek için önce o misyonun gerektirdiği zihniyete ulaşılmalıdır. Yoksa dar, sığ, yetersiz zihniyet duruşuyla devrimci öncülük görevleri başılamayacaktır. Her genç, ne kadar çok kendini eğitse o kadar yeridir. Büyük bir eğitim hareketi olma görev sorumluluğu vardır. Başarılı ola-

bilmesinin öncelikli ve birincil yolu böyle bir bilinçlendirme sürecini gündemleştirmekten, gençlik eğitimini gerçekleştirmesinden geçer. Bunun için yeterli zemin, imkan ve fırsatlar vardır.

Gençlik hareketinin güncel ve temel görevleri

Önderlik Savunmaları ve 47 yıllık mücadele tarihinin büyük birikiminin içerdiği dersler fazlasıyla böyle bir bilinçlenmeyi sağlayacak fırsatı oluşturmakta ve verilerini sunmaktadır. Gerisi bunları doğru anlamak, ciddi ele almak, üzerinde yoğunlaşmak ve çalışmaktır. Gençliğin bunu yapabilecek gücü vardır. Gençlik dinçtir, yorulmamıştır, fiziksel ve zihinsel olarak doğru anlamaya ve başarıyla uygulamaya en açık ve hazır olunan çağı yaşamaktadır. Dolayısıyla bunu yapamamak, anlamamak, hatalı ya da sınırlı yapmak diye bir durum kesinlikle söz konusu olamaz. O yaklaşımların hepsi oportünist ve gerekçeli yaklaşımlardır. Gerçeği tersyüz eden tasfiyeci yaklaşımlardır. Onların hiçbirine pirim vermemek ve bu tasfiyeci yaklaşımları hareketimiz içerisinde tutmamak gerekir. Büyük bir başarıma azmiyle yaklaşarak bu büyük bilinçlenme hareketini zihniyet ve vicdan devrimi temelinde, büyük devrimci kültür devrimi temelinde, APOcu kişiliği ortaya çıkarma temelinde sürdürmek şarttır.

Böyle bir sürece girilir ve böyle bir bilinçlenme esas alınır. Sonraki adım, çok zengin, doğru, iradeli, başarılı bir örgüt ve eylem çizgisine kavuşmak şeklinde gelecektir.

Toplumun tümünü örgütleyip harekete geçirmeyi öngören bir yapı kesinlikle ortaya çıkartılır. Bunun için her şeyden önce rolü ve misyonu doğru tanımlamaya, sürecin yüklediği görevleri doğru görmeye, geçmişin derslerini doğru çıkararak eleştiri-özeleştiri temelinde bilinçlenmeye ihtiyaç vardır. Bu bilinçlenme eğitimle iç içe, onunla birlikte eylem alanındaki gerekli düzeltmeleri, değişim ve yeniden yapılandırmaları gerçekleştirme temelinde olmalıdır. Yani her şey fikir-zikir-eylem birliği temelinde, iç içe ve bütünlüklü olarak yürütülmelidir. Büyük bir bilinç açıklığı, enerji, cesaret ve fedakarlık, yoğun bir coşku, heyecan, istem ve mücadele azmi bulunmaktadır. Bu temelde doğru bilinç ve örgütlülüğe kavuşturacak çalışmalar yürütüldükçe ihtiyaç duyulan bir gençlik örgütlülüğünün özgürlük devriminde zafer öncülüğü haline geleceği kesindir.

Bu temelde yapılması gerekenlere istek ve coşkuyla yönelimi sağlamak temel amacımızdır. Böyle olursa gençlik ruhu, bilinci ve iradesi partimize yön veren, devrime öncülük eden bir düzeye gelecektir. Böyle olursa APOcu Hareket'in, PKK'nin bir gençlik hareketi, gençlik partisi olma gerçeği şekillenecektir. Mevcut haliyle buralarda zayıflık ve kopukluklar vardır. Bu zayıflıklar ve kopukluklar giderilmeden söz olarak "öyleyiz" dense de bu tam yerini bulmamaktadır. Onun için çok güç harcanmakta, emek verilmekte, bedel ödenmekte ama az sonuç alınmaktadır. Onun için sadece söz ve bir iddia düzeyinde değil bir gerçeklik olarak bunlar or-

taya konulmalıdır.

Baştaki aydın gençlik hareketi olma ruhuna, bilincine ve gerçeğine uygun biçimde, ama devrimimizin geldiği final ve zafer mücadelesinin gereklerini de dikkate alarak görev ve sorumluluklarını gören, planlayıp programlayan, bilince çıkaran ve onları pratikleştirmeyi ön gören bir çözüm ortaya çıkarılmalıdır. Bunun önündeki engellerin giderilmesi, bunu gerçekleştirecek doğru anlayış, tutum, ilke ve ölçülerin ortaya konması böyle bir pratikleşmeye güç katacaktır. Yüzlerce, binlerce genç büyük bir cesaret ve fedakarlıkla, yaşamını ortaya koyarak 24 saat yemeden, içmeden, büyük zorluklar içerisinde mücadele ederek bunu gerçekleştirmeye çalışmaktadır. Mücadelenin ve devrimin ruhu, partinin ve APOculuğun ruhu budur. O ruhu yaşıyorlar ve APOcu gençlik olmanın gereklerini büyük bir çabayla coşku ve heyecan içerisinde yerine getirmeye çalışıyorlar. Bunu bütün dünya görmektedir. Halklar, emekçiler, ezilenler bundan büyük bir gurur duyarken, faşizm ve gericiilik de bundan korkmaktadır.

Böyle bir militanlığın temel ilkelerinin daha çok tartışılarak netleştirilmesi, militanlığın başarısı için de gereklidir. Pratikte gerçekleşen bu militanlığın daha büyük bir başarıyı gerçekleştirebilmesi için nelere dikkat etmesi gerektiğini, hangi eksiklikleri yaşadığını ve nasıl aşacağını, nasıl bir yaklaşımla hangi adımları atması gerektiğini ortaya çıkarmak güncel ve temel görev konumundadır.

Suruç'la Birleşik Mücadele'ye

Kobanê Serhildanî'nın sokaklara taşan inancı, Suruç (Pîrsûs) sınırında nöbete duranların umudu ve 7 Haziran zaferinin coşkusuyla Kobanê'ye doğru yola çıkmıştık. Gezi Direnişî'ne güzellik katan, komünlerini kuran, barikatlarda çarpışan, kadınların yaratıcılığını, gücünü, Rojava Kadın Devrimi'nin değişim gücüyle birleştirmek istemiştik. Bir devrimi kanıyla canıyla büyüyenlerin sesine ses katmak, yıkık bir kenti umudumuzla büyütmek için "Gezi'nin çocukları Rojava devrimi ile buluşuyor" sloganıyla çıktığımız bu yolculukta Suruç'ta katledildik. 33 devrimci canı 20 Temmuz günü ölümsüzlüğe uğurladık.

Suruç Katliamı sıradan bir katliam değildi. Suruç'ta halkların, kadınların Birleşik Devrim Mücadelesi, Rojava Kadın Devrimi'ne uzanan Türkiye-Kürdistan halklarının mücadele ortaklığı hedeflendi. Kobanê Zaferi'ni hazmedemeyen Erdoğan-DAİŞ birlikteliğinin savaş konseptinin başlangıç noktasıydı. Birleşik Devrim'in öncü güçlerini tasfiye ederek anti-şovenist gençlik kitleleri içinde korku yaymak istiyorlardı. Katliamda ölmeyenleri kaçırarak ve tutuklayarak sindirme politikalarına tabi tuttular. Fakat Suruç Katliamı'na ölümsüzleşenlerin uğurlamalarında verilen cevaplar, yaralıların mücadelecî ruh halinin korunması,

sömürgeci savaşa karşı maruz kalınan kitle katliamının göğüslenmesi, halklarımızın diktatörlüğe verdiği cevabın güçlü örneği oldu. Suruç Katliamı ve sonrasında gelen katliamlar dizisine gösterilen direnç, Kuzey Kürdistan'da gerillanın sömürgeci güçlere karşı yükselttiği etkili savaş, sömürgecilere verdirdiği sarsıcı kayıplar, karşıdevrim üzerinde belirgin bir basınç oluşturdu.

Gezi-Haziran Ayaklanması ve Kobanê Direnişî, gençliğin devrimle kurduğu güçlü bağın en somut ifadesiydi. Kobanê Direnişî'ne ve de Rojava topraklarına koşan binlerce genç savaşçı, devrimin güncelliğinin gençlik içerisindeki en somut yankı-

larıydı. 2015 Haziran seçim sonuçları devleti panikletmiş ve sistemi dağılmakla yüz yüze getirmişti. Yüzde 13'ün yüzde 20'ye ve daha yukarılara çıkması da mümkündü. Sonrası bir yana yüzde 13 bile devleti titretmeye yetti. Faşist TC rejiminin 7 Haziran seçimlerinin ardından Suruç Katliamı ile başlayıp hala devam eden ve 15 Temmuz başarısız darbe girişiminden sonra OHAL ve KHK'larla daha da boyutlanan saldırılarının yanı sıra Efrin'e yönelik işgaller direnen işçi ve emekçileri, kadınları, gençleri, tüm ezilenleri, halklarımızı teslim almayı, biat ettirmeyi hedefliyor. Açlık Grevleri sürecinde gördük ki, sonuna kadar gösterilen direnişte biat etmeyen kitle kararlılığını gösterdi.

Hiç kuşku yok ki, Erdoğan'ın

başkanlığındaki faşist diktatörlük öncü gençleri gençlik kitleleriyle buluşturmamak için elinden geleni yapmaya devam edecektir. Diktatörü durdurmanın yolu, Birleşik Antifaşist Mücadele'nin büyütülmesinden ve sokakta örgütlenmesinden geçmektedir. Genç kitlelerce de hissedilen, aynı zamanda kitle hareketi ve devrimci mücadelelerin en önemli ayaklarından biri olan Birleşik Mücadele'nin geliştirilmesi görevi, aynı sıcaklığı ile karşımızda durmaktadır. Başta gençlik hareketi olmak üzere toplumsal mücadelenin ihtiyacı olan mücadele politikası yapmaya odaklanılarak büyütülmelidir. Hem faşizmin saldırılarını durdurma hem de politik özgürlüğü kazanma mücadelesinde halklarımızın ortak çıkarları bu sorumluluğu

omuzlarımıza yüklemektedir.

Gençlik mücadelesinin kuvvetini bu hareketi geliştirmeye yönlendiren unsurlardan birisi faşizmin halklarımız üzerindeki saldırıları, bir diğeri ise gençliğin taleplerini sokağa taşımak, öğrencilerin akademik-demokratik mücadelesi ile ezilenlerin toplumsal mücadele alanları ve taleplerini ortaklaştırmak-geliştirmek ve gençliğin politik ihtiyaçlarına cevap olarak Birleşik Mücadele Geleneği yaratmaktır.

Gençlik cephesinden böylesi bir çıkışın gerçekleşmesi, aklını ve eylemini sokaktan bir an olsun ayırmayan 33'lerin cüreti ve güçlü bir antifaşist mücadele azmiyle olacaktır!

Nedir bu YOLO?

KAPİTALİST MODERNİTEDE KİMLİK ARAYIŞI

Ben kimim sorusunu her insan kendisine sormaktadır. Bu soru bizleri yaşam boyunca takip eder ve biz buna bir cevap olmaya çalışırız. Kendi kimliğimizi araştırırız. Yaşamda en çok da gençlik döneminde bu soru bizleri harekete geçirir ve bizleri binbir türlü yola ve hedefe yönlendirir. Gençlerde muazzam bir arayış doğurur. Tabii gençliğin bu özellikleri az çok bilinmekte ve bazen de kimileri tarafından kullanılmaktadır. Bunu kullanan kesim tarih boyunca yaşlı kurnaz erkek kesimi veya o anlayışı taşıyan kişiler olmuştur. Bu kişiler gençlerin bu özelliklerini bildikleri için onları sahte bir kimlik anlayışına iterek kendi çıkarları için kullanmakta veya yönlendirmektedir. Peki gençler olarak bize dayatılan sahte kimlikleri nasıl deşifre edebiliriz, bunlara karşı nasıl doğru bir mücadele tarzı geliştirip doğru bir kimlik anlayışı-

na sahip olabiliriz?

Kimlik arayışının birçok boyutu var. Kültürel, inançsal, sanatsal, politik, toplumsal, kişisel boyutlar gibi sayabileceğimiz birçok boyut vardır. Kimlik arayışında olan gençlerde kapitalist modernitenin bu saydığımız boyutlarda aşırı tüketimi kışkırtmasının getirdiği bazı karakter özellikleri giderek daha fazla göze batmaktadır. Örnek olarak, günümüzde giderek gençler kendi dış görünüşlerine aşırı önem vermektedir. Bunu yaparken de her türlü yöntem başvurmaktadır. Tabii burada dış görünüşü ele alırken, kendine bakmada, temiz olmada ve estetik bir bakış açısına sahip olmaktan bahsetmiyoruz; daha çok aşırıya kaçan dış görünüşe önem vermeyi ele alıyoruz. Gözümüze çarpan, toplumda kadının dış görünüşüne ilgi gösterildiği söylene de erkekler de bundan uzak değildir. Daha birkaç yıl öncesine kadar

estetik ameliyat toplumda çok kabul görmezken şimdi ise birçok kişi rahatlıkla kendisini bıçak altına atabiliyor. Anlaşılan şu ki toplumda da giderek var olan ahlaki değerler çürümeye doğru yol almaktadır. Demek istediğimiz şudur, kendi doğasından kaçan ve giderek sahte ve gerçek olmayan bir görünüme sahip olma istemi ne kadar ahlaki değerlere sığabilir? Tabii bu etkilerin farkına varmak ve bu temelde doğru bir şekilde kimlik arayışına gitmek daha doğru olacaktır. Bunun için kendini bilinçlendirmek ve geliştirmek kendini tanımada atılabilecek ilk adımlar olmalıdır.

Kapitalist modernitenin insanlara sunduğu birçok sahte rahatlık vardır. Avrupa gibi bir yerde yaşamda temel ihtiyaç duyduğumuz barınmada, beslenmede ve savunmada (fiziki olarak) çok aşırı sorunlar yaşanmamaktadır. Buna karşılık insanlarda kendini toplumda

veya çevresinde kanıtlama is-temi doğmaktadır. Bunu yap-mak için de insanlar büyük bir kimlik arayışına yönelir ve asıl amacının bu yaşamda ne olduğunu sorar. Liberalizm ve kapitalizm Avrupa’da kendini geliştirdikçe, büyük sorgulama içinde olan insanlar da sık sık yanılırlı yönleri veya metotla-ra baş vurabiliyor. Kapitalizm dediğimiz kendini para ile kim-likleştirilmiş olan sistem, her türlü maddi imkanı insanların önüne serme, hiçbir ahlaki de-ğeri tanımama ve manevi olan her şeyi kendi pazarına çekme çabasıdır. Liberalizm ise in-sanlarda ve toplumda var olan değerleri ve ilkeleri delme ve bunları giderek çürütme çaba-sıdır. Liberalizmin doruk noktası, hiçbir ilke ve değer olmamasıdır; yani liberalizm ilkesizlikle eş değerdir.

Peki Avrupa’da yaşayan bir genç kapitalizmin ve liberaliz-min bu oyununa nasıl geliyor? Hangi sahte kimlik bu gençlere dayatılmaktadır ve bunları ya-parken hangi yöntemlere baş-vurmaktadır? Tabii amacımız çok uzun ve derin bir değerlen-dirme yapmak değil, daha çok düşünceleri biraz kıskırtmak ve yeni sorular ortaya koymak ve bununla beraber bu yazıyı okuyan herkesi kendi yaşa-mında daha doğru bir kimlik arayışına itmektir. Dediğimiz gibi insanlar barınma, üreme ve savunma sorunlarını aşmış-sa, kendini topluma kanıtlama ve kimlik sahibi olma çabasına girmektedir. Burada özellikle kullandığımız kavramları ele almak istiyoruz. Her yıl yeni sloganlarla binlerce genç ve ge-nel olarak toplum yeni bir mo-danın peşine koşurulmaktadır.

Bu sloganlardan bir tanesi de “YOLO” (You Only Live Once - Sadece Bir Kez Yaşarsın) sloga-nıdır. Almanya’da 2012 yılında yılın gençlik kelimesi seçilen bu sloganla milyonlarca genç ken-dini her türlü sınırları zorlayan durumlara itmekteydi. Genç-lerin bu sloganı atıp ve sonra-dan yüksek bir yerden kendini suya atması, gençlerde korku sınırını aşmak ve maceraperest bir kişiliği doğurmak ve san-ki özgürlüğe giden bir kişi gibi lanse eden bir duruş açığa çıka-ıyordu. Ama bu sözde sınırla-rı zorlayan sloganın özünü ve içindeki gizli mesajlara dikkat edilirse, gençler aşırı bir şekil-de kapitalizmin ve liberalizmin oyununa gelip, kendini başka-larına kanıtlamak için aslın-da hayatında hiç yapmayacağı şeylere başvuruyorlar. YOLO sloganı sadece sınırları aşmak anlamına gelmiyor; aynı za-manda insanları ve toplumları bir arada tutan ve onları toplu bir şekilde yaşama bağlayan en temel özelliği, yani ahlak sınırlarını zorluyor. Hayatında hiç kumar oynamayan biri YOLO deyip tüm varını yoğunu orta-ya koyabiliyor. Biraz üzerinde düşündüğümüzde göreceğiz, bu slogan binlerce genci ne kadar korkunç ve kirli durumlara it-mekteydi ve hala da itmektedir.

Gençlik için sınırları zorla-mak, yeniyi keşfetmek ve büyük kazanımlar elde etmek önem-lidir. Ama bu özellikler doğru kimlik arayışında, sadece bir kişiye değil daha çok topluma, doğaya ve çevresine büyük ka-zanımlar getirmelidir. Bunun için YOLO sloganı sadece ahlaki değerleri çürütmekle kalma-makta, insanları aşırı derecede bencilleştirilmektedir de. Yani

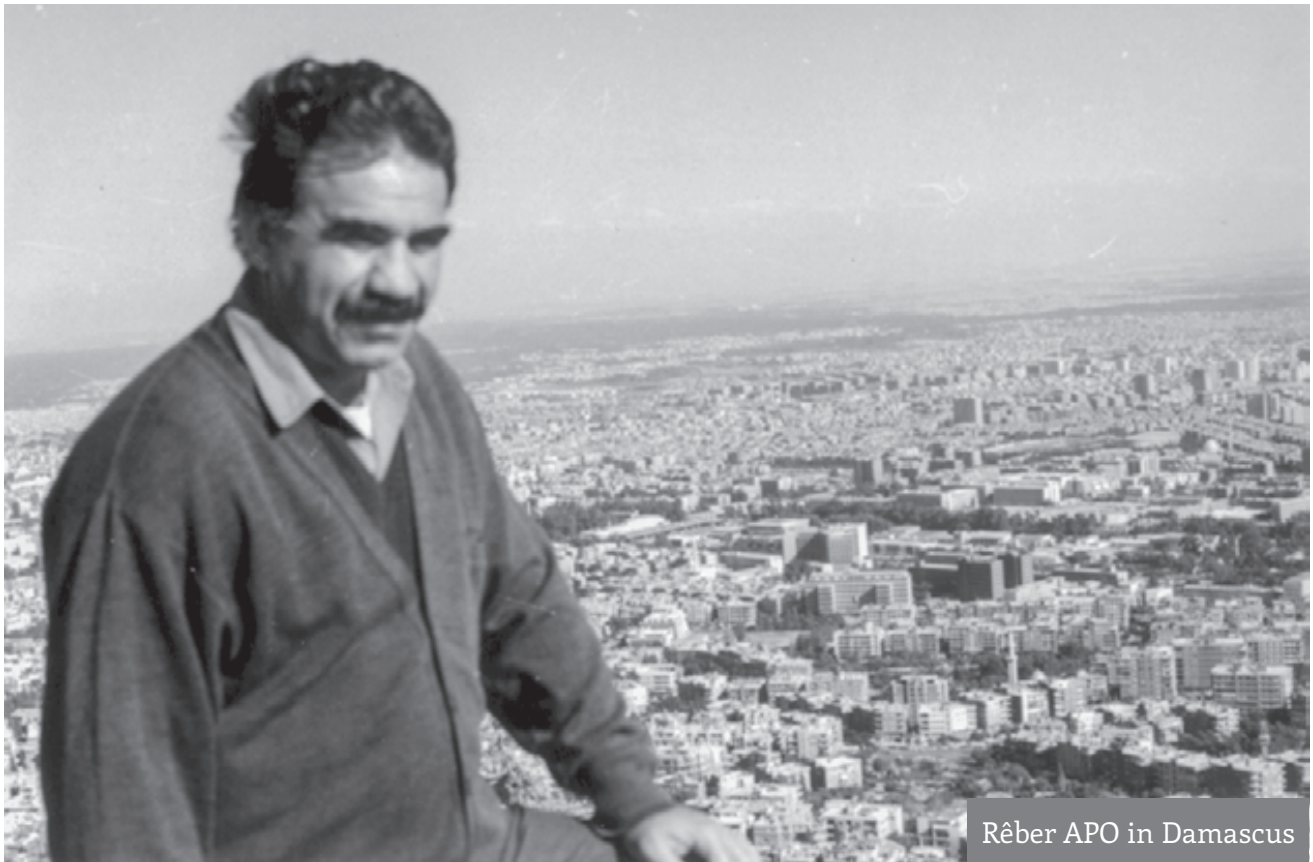
anlayacağımız, eğer sadece bir kere yaşıyorsak bunun içinde ne insanlara, ne doğaya ne de topluma zarar verme hakkımız var. YOLO deyip kendini özgür sanmanın, aslında insanların ne kadar da hayvansı güdülere itildiğinin ve bu şekilde kendini ispatlamak zorunda hissettiği-nin göstergesidir.

İyice sorgulandığında ve te-meline inildiğinde YOLO keli-mesinin içinde özgürlük değil, kölelik yatmaktadır. Özgür-lük kendini bir tepeden suya atmakta, her şeyini kumara yatırmakta, kendine lüks bir otomobil almada gizli değildir. Kimlik arayışında özgürlük arayışı doğru tanımlanmalıdır, aksi takdirde çok çarpık anla-yışlar doğar ve sorunlar açığa çıkar. Biz gençler olarak ve özellikle Kürt gençleri olarak bir kimlik arayışındaysak ve bunun sloganı ne olmalı diye kendimize soracak olursak bu kesinlikle “Sonu muhteşem olacak” olmalıdır. Şehit Çiyager Arkadaş’ın yaşamını incelemek özgürlük arayışında doğru bir perspektif sahibi olmak için önemli bir başlangıç olacaktır. Yaşamında neler yapmış ve na-sıl kararlar almış, etrafındaki insanlara ve çevresine yaklaşı-mı nasıldı ve son olarak da He-val Çiyager’in hepimize miras bıraktığı “Sonu muhteşem ola-cak” sloganında ne gizlidir?

Son olarak da şunu söylemek istiyoruz; gidin bakın o resim-lere ve videolara. YOLO deyip kendini özgür sanan bir kişinin gülüşüne ve bir de Çiyager Ar-kadaş’ın gülüşüne bakın. Sizce hangi gülüşte özgürlük, doğru kimlik, cesaret, kahramanlık ve gerçek yaşam gizlidir?

Das Leben von Revolutionären im Exil

Wie die Waffe des Feindes zur Waffe der Revolution wird

Rêber APO in Damascus

Oft stellen wir uns als kurdische Jugendliche, die weit entfernt von ihrer Heimat leben, die Frage, was wir schon von solch einer Entfernung zur Heimat aus bewirken können. In unseren Arbeiten im Exil verlieren wir oft die Motivation und geraten in Hoffnungslosigkeit. Im Gegensatz zu der Jugend in Kurdistan, die tagtäglich mit den

Besatzermächten konfrontiert ist, vergessen wir oft die Realität in unserer Heimat und die Verantwortung, die wir in Wirklichkeit haben.

Aus diesem Grund ist es wichtig die Frage zu stellen, was das Exil für die Revolution und die Revolutionären bedeutet. Während für die einen Exil bedeutet, dass man sich von allen revolutionären Werten trennt

und innerhalb des Liberalismus verschmilzt, war es für große Revolutionäre wie Lenin, Ho Chi Minh oder Rêber APO eine Gelegenheit sich zurückzuziehen, um eine noch größere, revolutionäre Offensive vorzubereiten. Gemäß der revolutionären Taktik von Lenin „ein Schritt zurück, zwei Schritte nach vorn“ wurde das Exil nicht als Flucht, sondern als Gelegenheit

verstanden, um zu einem vernichtenden Schlag gegen den Feind auszuholen. Aus diesem Grund ist es wichtig, dass wir als kurdische Jugendliche, die im Exil leben und revolutionäre Arbeiten durchführen, die Geschichte der revolutionären Kämpfe im Exil genauer unter die Lupe nehmen.

Migration und Exil als Kriegsstrategie

Als erstes sollten wir natürlich die Frage stellen, warum wir überhaupt aus unserer Heimat vertrieben wurden und heute hier in Europa leben. Für viele von uns wirkt es als selbstverständlich, als persönliche Entscheidung unserer Eltern, und vor allem als ein besonderes Glück, dem wir still Dankbarkeit zeigen. Doch haben wir uns einmal die Frage gestellt, was der Feind beabsichtigt, wenn er uns von unserer Heimat zu trennen versucht, um uns kilometerweit aussiedeln zu lassen? Gucken wir uns z. B. einmal das Schicksal von Städten wie Mereş oder Dersîm an. Mereş war in den 70ern und 80ern eine Hochburg des Widerstandes gegen das herrschende System, und eine Stadt, aus der viele Revolutionäre hervorgegangen sind. Viele FührungskaderInnen der Freiheitsbewegung wie Besey Anuş sind aus dieser Region hervorgegangen, die ersten Parteiversammlungen haben dort stattgefunden. Der Feind hat dies gesehen und eine spezielle Vertreibungspolitik gegen diese Städte angewandt. Wenn diese Region nicht eingenommen werden konnte, mussten ganz einfach die EinwohnerInnen

vertrieben und neue hergeschafft werden. So wie es in Dersîm einen brutalen Genozid gab, fand auch in Mereş ein unmenschliches Massaker statt, und gegen revolutionäre Personen in diesen Orten wurde eine starke Repression angewandt.

Das Resultat sehen wir heute klar und deutlich. Während z.B. unsere Bevölkerung aus Bazarcix in Europa für ihre Verbundenheit zu der Freiheitsbewegung bekannt ist, bekommt die HDP in Bazarcix so gut wie gar keine Stimme bei den Wahlen. In der gesamten Tolhildan-Region (Südwesten Kurdistans; dazu gehört Mereş, Meletî, Dîlok, Semsûr, Riha) ist die HDP eine der schwächsten Parteien und fast komplett einflusslos, obwohl unsere Bevölkerung aus dieser Region in Europa besonders welatparêz ist. Der Grund ist schlicht und einfach, dass der Großteil der Bevölkerung aus diesen Gebieten ausgesiedelt wurde und Menschen aus anderen Regionen und sogar Ethnien hingebacht wurden. Diese große Tragödie, die wir heute in unserem Privatleben als persönliche Chance wahrnehmen, hat dazu geführt, dass viele der dynamischsten und kämpferischsten Regionen Kurdistans enorm geschwächt wurden.

Die selbe Politik versucht das türkische Regime heute in Botan durchzusetzen. Die Wahlergebnisse in Şirnex bei den Bürgermeisterwahlen dieses Jahr sind das beste Beispiel:

Schritt 1: Massakrieren;

Schritt 2: Ins Exil zwingen;

Schritt 3: Mehr Soldaten und Polizisten Einwohner in die Stadt einsiedeln lassen und so-

mit die Wahlen manipulieren.

Wenn wir uns alleine diese Fakten angucken, wird deutlich, dass unser ganzes Leben das Produkt einer hinterhältigen Kriegsstrategie ist. Wenn man ein Land erobern will gibt es 3 Schritte, die man durchführen muss. Die Kämpferischsten, Revolutionären umbringen, einen Großteil der Bevölkerung in den Knast stecken und die restliche Bevölkerung vertreiben. Übrig bleiben sollen nur Kollaborateure und Verräter. Außerdem wurden kurdische Dörfer verbrannt und in den kurdischen Städten jegliche wirtschaftliche Möglichkeiten eingeschränkt, sodass viele KurdInnen mit Armut konfrontiert waren. Viele KurdInnen mussten als GastarbeiterInnen ihre Heimat verlassen, um die Familie ernähren zu können. Das war ebenfalls eine Taktik um die KurdInnen in die türkischen Metropolen und nach Europa zu zwingen. Es war keine Sache des Glücks oder des Zufalls, dass sie auswanderten. Egal ob aus politischer Verfolgung, Armut oder Elend die Strategie war und ist, Kurdistan zu entleeren und somit leichter auszubeuten. Diese Tragödie hat es dem Feind ermöglicht, Kurdistan lange besetzt zu halten und unsere Bevölkerung, die noch in Kurdistan lebt, brutal auszubeuten.

Die Strategie ins Leere laufen lassen: Von Lenin zu Ho Chi Minh

Auch in der Geschichte von Revolutionen außerhalb Kurdistans haben die Herrschenden versucht Revolutionen zu zerschlagen, indem sie die Vorrei-

terInnen und FührungskaderInnen ins Exil schickten. Doch große Revolutionäre haben diese Strategie ins Leere laufen lassen und sich auf eine atemberaubende Rückkehr in ihre Heimat vorbereitet. Werfen wir ein Blick in die Geschichte von einigen Revolutionären, um die Bedeutung des Exils besser zu verstehen:

Lenin

Am Anfang des 20. Jahrhunderts wurde Lenin in Russland von Tag zu Tag zu einem der einflussreichsten Revolutionäre im Land. Im Gegensatz zu vielen anderen Marxisten, die behaupteten, „der Kapitalismus müsse sich erst einmal ausbreiten“, war er der Auffassung, dass die Zeit für die Revolution in Russland reif war. Das einzige, was nötig war, war ein Geflecht aus professionellen KaderInnen, die durch Willenskraft und Parteidisziplin die richtige Vorreiterrolle spielten. Doch in Russland war es so gut wie unmöglich, inmitten von Zensur und Verfolgung Propaganda und Organisationsarbeiten zu führen. Lenin wurde immer stärker ein Dorn im Auge des Zarenreichs. Nachdem er 14 Monate inhaftiert und 3 Jahre nach Sibirien verbannt worden war, entschloss er sich in die Schweiz zu fliehen. Von dort aus zog er weiter nach München und begann dort, die illegale Zeitung Iskra zu veröffentlichen, die mit geheimen Wegen nach Russland eingeschleust wurde. Die Veröffentlichung der Iskra, welche in Russland nicht möglich gewesen wäre, hatte für die Revolution eine

Lenin in Petrograd nach seiner Rückreise aus der Schweiz

strategische Bedeutung, da der Kampf der ArbeiterInnen unbedingt eine ideologische Führung benötigt, die dem spontanen Protest eine strategische Linie geben kann.

Außerdem sollte mit der Iskra ein ganzes Netz aus JournalistInnen, ZeitungsverteilerInnen und LeserInnen entstehen, welches das Gerüst für eine illegale Massenorganisation sein könnte. „Die Rolle der Zeitung beschränkt sich jedoch nicht allein auf die Verbreitung von Ideen, nicht allein auf die politische Erziehung und die Gewinnung politischer Bundesgenossen. Die Zeitung ist nicht nur ein kollektiver Propagandist und kollektiver Agitator, sondern auch ein kollektiver Organisator“ schreibt Lenin über die Iskra. Mit der Iskra wird von München aus der Grundstein für die Revolution in Russland gelegt. Später veröffentlichte Lenin in München das Buch „Was Tun?“, welches wie ein Manifest für die neu entstehende Kader-Partei war, und als Vorbild für alle revo-

lutionäre Organisationen des 20. Jahrhunderts diente. Lenin setzte immer aus dem Exil den Kampf gegen Opportunismus und Liberalismus innerhalb der Partei fort. So entstanden nach einer großen Spaltung innerhalb der Partei die Bolschewiki (Mehrheitspartei), welche zum Modell einer professionellen Kaderpartei wurden.

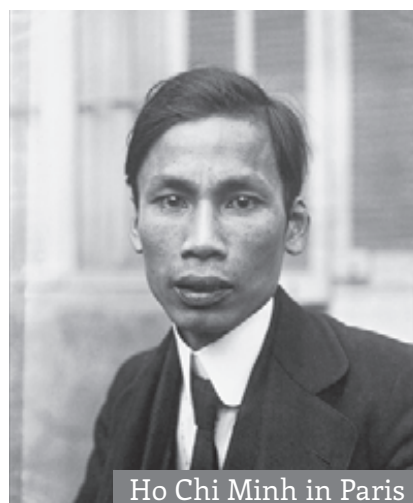
Erst 1917, 17 Jahre nachdem er Russland verlassen hatte, kehrte Lenin wieder zurück und führte 1918 die Revolution zum Sieg. Wichtig für uns zu erkennen ist, dass Lenin 17 Jahre lang aus dem Exil die Revolution vorbereitete, ihre ideologische Linie erschuf, eine professionelle Kaderpartei ausbildete, Kämpfe gegen Liquidatoren und Opportunisten führte und vom Ausland aus die revolutionären Prozesse in Russland direkt leitete. 17 Jahre lang nutzte er jede Sekunde seines Lebens im Ausland für die Revolution in seiner Heimat und dachte nie daran, die Vorteile des kleinbürgerlichen Lebens im Exil für sich selbst zu nutzen.

Als die Stunde der Revolution schlug, zögert er keinen Moment und kehrte zurück zum Schlachtfeld, um selbst in der vordersten Reihe zu kämpfen. Diese Eigenschaften sollte sich jeder kurdische Jugendliche als Vorbild nehmen, um die Frage zu beantworten, wie man das Leben im Exil nutzen sollte.

Ho Chi Minh

Auch Ho Chi Minh ist natürlich ein wichtiges Beispiel für uns. Schon in seiner Jugend hatte Ho Chi Minh eine große Abneigung zur Kolonialherrschaft Frankreichs in Vietnam. Als Schüler nahm er an einer Demonstration gegen die Kolonialherrschaft teil und wurde Opfer eines Kugelhagels französischer Soldaten. Kurz darauf wurde er als Anführer des Aufstandes von der Schule geschmissen. Er entschied sich dafür nach Frankreich zu gehen, um dort zu studieren und das System besser zu verstehen. Dort organisierte er sich innerhalb der französischen Linken, um von dort aus gegen das Kolonial-Regime in seiner Heimat Widerstand zu leisten. Mit seinen Schriften und Arbeiten wurde er immer einflussreicher im Kampf gegen den Kolonialismus. Nach langjährigen Arbeiten in Frankreich, beschloss er, sich der KOMINTERN anzuschließen, und führte seine Arbeiten von Moskau aus weiter. Ihm war bewusst, dass es kein Sinn macht, in westlichen Metropolen vom Sozialismus zu reden, während in seiner Heimat in Südostasien und den Kolonien die Menschen brutal ausgebeutet werden. Wie er auf

dem 5. Kongress der Komintern sagte, ist für ihn der „Kopf der Schlange des Kapitalismus“ nicht in den westlichen Metropolen, sondern in den Kolonien. Von der Ausbeutung dort lebe der Kapitalismus und schöpfe seine Energie. Dort zeige er gleichzeitig sein brutalstes Gesicht. Wenn das System zerschlagen werden soll, dann von dort aus. Die Lösung der Probleme liegt also nicht im kapitalistischen Westen, sondern in den ausgebeuteten Ländern der 3. Welt. So wie viele unserer Jugendliche heute sagen: „Ich studiere in Europa, ich werde eine wichtige Person (im patriarchalen System) und werde die Probleme in Kurdistan lösen“, begann vielleicht die Reise von Ho Chi Minh von Vietnam nach Frankreich. Er merkte schnell, dass die Probleme nicht in den Universitäten Frankreichs, sondern in seiner eigenen Heimat gelöst werden könnten, und kämpfte innerhalb der Komintern für die Vorbereitung der Revolution in Vietnam. 1941 kehrte er mitten im 2. Weltkrieg zurück nach Vietnam, und gründete die „Viet MINH“ (Liga für die Unabhängigkeit Vietnams). Jahrzehnte lang kämpfte er dort an vorderster Front gegen die Besatzung durch den japanischen Faschismus, den französischen Kolonialismus und später den US-Imperialismus. Mit großer Opferbereitschaft schaffte er es nicht nur Vietnam von allen Besatzern zu befreien, sondern auch der ganzen Welt zu zeigen, dass ein kämpfendes Volk in der Lage ist, jede Besatzermacht zu schlagen. Die Legende der unbesiegbaren USA zerfiel in Viet-

Ho Chi Minh in Paris

nam wie ein Kartenhaus. Bis zu seinem letzten Atemzug lebte er im Dienste seiner Bevölkerung, denn für ihn ist „nichts wertvoller als Unabhängigkeit und Freiheit.“

In der Geschichte gibt es vieler solcher Revolutionäre, die das Exil so genutzt haben, und zu Vorbildern wurden. Der Rückzug von Fidel Castro nach Mexiko, die Reise von Revolutionären wie Deniz Gezmiş oder Ulrike Meinhof nach Palästina, oder die Organisierung der Algerier in den Gettos von Frankreich sind Beispiele, wie das Exil, welches eigentlich zur Zerstreuung der Revolution dient, zur Waffe der Revolution werden kann.

Rêber APO und Kommandant Agit Linie gegen Akçam-Semir Linie

Auch in Kurdistan haben das Exil und der Kampf gegen die Auswanderungspolitik eine wichtige Rolle gespielt. Als Rêber APO merkte, dass der Militärputsch naht, beschloss er Ende 1979 Nordkurdistan zu verlassen, um sich auf eine neue Offensive vorzubereiten.

Im Gegensatz zu vielen anderen linken Organisationen, die aufgrund des Putsches ins Ausland fliehen mussten, traf er die strategische Entscheidung sich nicht nach Europa, sondern in den Mittleren Osten zurückzuziehen. Dies war eine äußerst wichtige Entscheidung, die das Schicksal der Revolution bestimmte. Während große linke Organisationen in Strömen nach Europa flohen, und innerhalb des westlichen Liberalismus einschmolzen, schlug die PKK eine komplett andere Richtung ein. Seite an Seite mit dem palästinensischen Volk kämpfte die PKK gegen die zionistische Besatzung und zeigte mit 11 Märtyrern allen Völkern des Mittleren Ostens, was Internationalismus in der Praxis bedeutet. Den Rückzug vom Putsch nutzte sie somit, um praktische Kriegserfahrungen zu sammeln, und gleichzeitig an einer anderen Front gegen den Imperialismus zu kämpfen, statt sich in Europa wie andere Organisationen auszuruhen. So erkämpfte sie sich im Mittleren Osten mit ihrem eigenen Blut ein Rückzugsgebiet, welches der Heimat nah ist. Von dort konnte der bewaffnete Kampf vorbereitet werden.

Heute sehen wir was diese Entscheidung mit sich gebracht hat. Die TDKP (Revolutionäre Kommunistische Partei der Türkei) z. B., die noch vor dem Putsch einen effektiven bewaffneten Kampf geführt hatte und eine riesige Massenorganisation war, ist heute zu einem reformistischen MigrantInnen-Verein Namens DIDF geworden. Heute lehnt sie jede Form von bewaffneten Kampf

Rêber APO und Kommandant Agit

ab und beschäftigt sich alleine mit Problemen von MigrantInnen. Sie ist für die Revolution in der Türkei komplett bedeutungslos geworden. Mit anderen Worten: Statt wie Lenin die Revolution in der Heimat vorzubereiten, kämpft sie für ein hochwertigeres Leben im Exil. Dasselbe ist aus der DEV-YOL geworden. Aus der größten revolutionären Massenbewegung der Türkei, die in Fatsa (eine

Stadt in der Schwarzmeer-Region) das erste Beispiel einer selbstverwalteten Stadt in der Türkei erschaffen hatte, wurde nach dem Putsch eine Gruppe von marginalen Intellektuellen, die alle miteinander zerstritten sind und innerhalb des liberalen Systems von Europa komplett assimiliert wurden. Die PKK hingegen, die viel kleiner als diese Organisationen war, traf zur richtigen Zeit die rich-

tige Entscheidung und entwickelte sich schnell zur größten revolutionären Kraft des Mittleren Ostens.

Hierbei spielt der Kampf von Rêber APO gegen die Linie von Taner Akçam und Semir (Çetin Güngör) eine wichtige Rolle. Taner Akçam war damals der Anführer der DEV-YOL Bewegung und Teil der gemeinsamen Front gegen den Faschismus. Er hatte eine maßgebliche Rolle darin gespielt, die DEV-YOL am bewaffneten Kampf zu hindern und ihre Mitglieder nach Europa zu bringen. Zusammen mit Çetin Güngör (Semir), der sich damals in den Reihen der PKK befand, versuchte er innerhalb der PKK Zwiespalt zu schaffen und die Bewegung langsam ins Exil zu ziehen. Später stellte sich heraus, dass dieses Projekt von verschiedenen Geheimdiensten wie CIA, MIT, BND und dem schwedischen Geheimdienst unterstützt wurde. Genauso wie die DEV-YOL-Bewegung im Exil in das System integriert wurde sollte der bewaffnete Kampf verhindert und die PKK in Europa liquidiert werden. Rêber APO beharrte jedoch darauf, dass die einzige Antwort auf den Gefängniswiderstand von Mazlum, Kemal, Hayri, Ferhat und den anderen Freunden die Rückkehr in die Heimat und der bewaffnete Kampf ist. Obwohl die Linie des Verräters Semir innerhalb der Parteireihen für Unentschlossenheit gesorgt hatte, traf die Entschlossenheit von Rêber APO auf die praktische Führung von Kommandant Agit und ließ diese verräterische Ideologie ins Leere laufen. Kommandant Agit setzte die Perspektive von

Rêber APO in die Praxis um und wurde zum Symbol für die Entschlossenheit, in die Heimat zurückzukehren und den bewaffneten Kampf zu beginnen. Der entschlossene Kampf von Rêber APO und Kommandant Agit hat all diese Bemühungen von imperialistischen Geheimdiensten und Verrätern innerhalb der Partei ins Leere laufen lassen und den Lauf der Geschichte verändert. So hat die PKK wieder einmal gezeigt, wie das Exil als Vorbereitung für die Rückkehr in die Heimat und als Rückzugsort zur Vergrößerung der Revolution genutzt werden kann. Wenn es diesen Kampf nicht gegeben hätte, wären viele Dinge, die für uns heute als selbstverständlich gelten, nie möglich gewesen.

Wie können wir das Exil für uns nutzen?

Als revolutionäre Jugendliche, die heute im Exil leben, können wir viel vom Leben dieser großen Revolutionäre lernen. Es ist wichtig immer zu wissen, dass vieles in unserem Leben Teil einer Kriegsstrategie ist. Das Ziel dieser Strategie ist es, die Jugend Kurdistans von der Heimat zu trennen und dann zu assimilieren. Doch wir können das Exil auch zu unserer eigenen Waffe machen, wie viele Revolutionäre es vor uns gemacht haben. Wir können die Revolution Kurdistans unter allen Unterdrückten der Welt bekannt machen und die Ideologie von Rêber APO in den Metropolen der kapitalistischen Moderne verbreiten. Die Ideen von Rêber APO, die einen universellen Charakter haben, können

durch unsere Arbeiten unter großen Massen bekannt werden, und sich in der Praxis zum Sozialismus des 21. Jahrhunderts entwickeln. Wir können den Kampf in Orten wie Bakur oder Rojhilat, wo es kaum möglich ist sich zu organisieren, von außen ergänzen, ernähren und zum Sieg führen. Denken wir nur an ein simples Beispiel: Der Weg eines Jugendlichen, der in Istanbul beschließt sich der Guerilla anzuschließen, dauert manchmal Monate, Jahre und endet manchmal sogar in Gefangenschaft des Feindes. Für uns in Europa ist dieser Schritt eine Frage von Tagen. In dem Moment, in dem wir uns entschließen voll und ganz mit der Revolution zu sein, stehen uns alle Möglichkeiten offen. Alleine diese Chancen können wir nutzen, um unsere Armee zu vergrößern, statt uns im Luxus des Exils zu verlieren. Sei es hier in unseren revolutionären Arbeiten oder an der vordersten Front im Krieg: Wir dürfen uns keinen Moment dem liberalen Leben der Großstadt hingeben. Wie Lenin, Ho Chi Minh oder Rêber APO müssen wir jeden Tag im Exil die Revolution in unserer Heimat im Innersten fühlen und mit ihr leben. Nur wenn wir mit der Revolution leben, unser Herz für den Widerstand schlägt und unsere Augen nach Kurdistan gerichtet sind, können wir der Politik des Feindes entgegenstehen und die Geschichte verändern.

Entscheiden wir uns: Werden wir gut integrierte Ausländer, oder revolutionäre KämpferInnen im Namen der gesamten Menschheit?

OÇALAN

Di sala heftê û heştan
Li peytexta Kurdistanîyan
Tu bûyî Serok û rêzanê
Serhildana bîst û nehan...

Agirê serhildanê dadan
Li aseyên çiyayan
Keç û xortên Kurdan
Te rakir li ser piyan...

Tu evîna dilan
Ronahiya tariyan
Te rakir ala sor
Li ser axa KURDISTAN...

Tu azadî û jiyan
Hêviya dilê dayikan
Geş kir pêşeroja KURDISTAN
Tuyê her bijî OÇALAN!!!

Ferzad Dîno

PIRTÛKÊN KU EM PÊŞNIYAR DIKIN

BOOK RECOMMENDATIONS - BUCHEMPFEHLUNGEN - PRÉSENTATION DU LIVRE

ÖZGÜR YAŞAMI İNŞA DİYALOGLARI

Editörler: H. Güneşer, R. Heider
Yayınevi: Aram
Basım tarihi: 2019

Bu kitap Rêber APO'nun yazılarıyla ilgili yazılı reaksiyonları ilk defa derlemektedir. Düşünceyle ilgilenen, O'ndan ilham alan bir dizi akademisyeni, yazarı ve devrimciyi bir araya getirmektedir. Umarız hapishane duvarlarını da delip geçer.

Tartışılan konular, milliyetçiliğin ve güvenliğe dair meselelerin sınırlarından uzaklaşıp uygarlığın tarihine ve çok uzun zaman öncesine kadar giden çatışmaların bugünkü ifadesi olan kapitalist modernite ve demokratik modernite arasındaki mücadeleye kadar ve daha da geniş fikirlere uzanacak şekilde geniş bir ölçüde sahiptir.

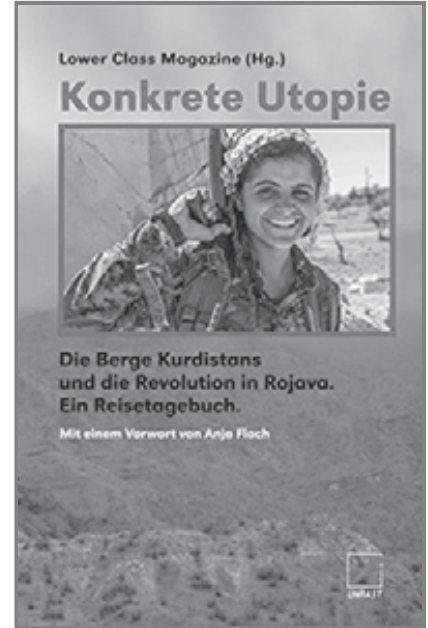
DIMDIM

Nivîskar: Ereb Şemo
Wêşanxane: Lîs
Dema çapê: 2016

Ev roman nîşan dide wan rojên tarîxa Kurdan, wextê ku Kurdistan di halekî pir giran de bû. Ev roman şerê wî wextî yê li ser Kela Dimdimê qise dike û nîşan dide çawa Kurdan şer dike li hemberî wan dagirkeran û erdê kal û bavên xwe xweyî dikirin. Serkarê wî şerî ne mîr bû, ne beg bû, ne jî axa bû, ew Kurdek bû, navê wî Xano bû. Wî Kela Dimdimê çekir, xelkê jê re digot, Xanoyê Çengzêrîn. Nivîskar me yê gewre, mîrê roman-nivîsiya Kurdî, Erebê Şemo, bi zimanekî rewan û hêjayî pesinê ev destana han li ber me raxistiye û kiriye gencîneya gelê xwe ya çandî.

KONKRETE UTOPIE EIN REISETAGEBUCH

Autor: Lower Class Magazine
Verlag: Unrast
Veröffentlichung: 2017

Im Frühjahr 2017 reisten einige Redakteure des Lower Class Magazine aus Deutschland nach Kurdistan. In die Bergregionen an der türkisch-irakischen Grenze und die Ebenen Rojavas kamen sie als teilnehmende Beobachter, als Aktivist*innen in der Revolution, die hier verwirklicht wird, um zu arbeiten und von ihr zu lernen.

Die Autoren lebten in den Bergen mit der Guerilla, lernten die Institutionen des demokratischen Konföderalismus in der Föderation Nordsyrien kennen, bauten Häuser, schlachteten Schafe, recherchierten zum illegalen Einsatz deutscher Waffen gegen Ezid*innen im Sengal-Gebirge und kämpften in Raqqa gegen den Islamischen Staat.

Şehid Şiyar Gabar

Şehîd Baran Mawa

